

Nagy „Sparrow” Zoltán

A_játékos_ember

Mátrix fanfiction

www.sparrow.uw.hu

© 2019 Nagy Zoltán, Manchester, UK

*Van egy szabályunk. Nem ébresztünk fel senkit
egy bizonyos kor után. Veszélyes.
A tudat nehezen áll át. Láttam már ilyen.*

—Morpheus, A Mátrix (1999)

1. fejezet

Külön világot alkotok magam

Virtuális idő: 1999 március 5, 14:00

A felhasználói élmény tökéletes – állapítom meg, ahogy körbenézek a szénaboglya tetejéről. Végtelen pusztaság terül el körös-körül, amelyet csak néhány tereptárgy tör meg. Balra fehérre meszelt falú parasztház áll vastag nádtetővel, kéményén gólyafészekkel, előtte kis veteményessel és kapirgáló csirkékkel; az oldalát beárnyékolja egy hatalmas, vén diófa. Jobbra, a távolban karcsú gémeskút, még messzebb, a kékes, hőségtől hullámzó pusztaságban szürkemarhacsorda vonul. A kolompok és a bögés hangja egészen idáig terjed a reszkető meleg levegőben, pont, ahogy elterveztem. A ragyogó kék égbolton gólyák repülnek át. Közben harang kongatja a délután kettőt valahol a távolban, de maga a templom nem létezik, mivel a szimuláció egy öt kilométeres sugarú kör után véget ér. Kevés memóriával gazdálkodhatok, és amúgy sincs szükség nagyobb térre.

Szimuláció építéskor az ember figyel arra, hogy a felhasználó mind az öt érzékét igénybe vegye, ezért a szénaboglya rugalmasan benyomódik alattam, amikor egyik lábamról a másikra állok, valamint édeskés illata is felpárolog hozzám. A lófarokba fogott hajamból kiszabadult szálakat enyhe szellő lengeti, csiklandozzák az arcomat, és melegen süt le vállamra a nap fénye. Nagyot szívok az illatos levegőből. Próbálom átérezni a magyaros hangulatot, és örülni annak, hogy itt lehetek. Próbálom otthon érezni magam, de igazság szerint nem érzek semmit. Valami hiányzik ebből a tájképből, mint levesből a só. Valahogy nem az igazi, és nem tudok rájönni, hogy miért. Valami még kellene bele. Talán csak az a probléma, hogy én csináltam, így ismerem minden fűszálát. Nem érződik élőnek. Olyan, mint egy berendezett műterem, egy stúdió. Igazság szerint nem egész egy hét alatt dobtam össze, lehet, hogy még csiszolgatnom kell rajta. Remélem, hogy legalább a felhasználóknak tetszeni fog ez a környezet.

A szénaboglya meginog egy pillanatra, amikor fekete bőrruhás japán nő jelenik meg mellettem. Karjait rögtön széttárja, hogy kiegyensúlyozza magát az instabil felületen.

– Wow, mi ez, egy halom lekaszált fű?

– Igen – felelem mosolyogva, mert szegény majdnem leesett róla. – Szándékosan ide helyeztem a beérkezési pontot, hogy le kelljen csúszni rajta. De mit szólsz a tájhoz? Itt lehet vívni, vagy csak sétálni, élvezni a napsütést, befeküdni oda a fa alá és olvasni, vagy akár bemenni a házba: van ott egy nagy asztal, és le lehet ülni köré kávézni. Jobb, mint a hajó étkezdéje.

ToraTora a kezével leárnnyékolja a szemét, úgy néz körül. – Napszemüveget kellett volna hoznom. De tetszik ezt a tágas, kék égbolt! Jaj bocsn – teszi hozzá, mert kitárt karjával megütött. – Tényleg hangulatos az a régi ház. Mi az ott a távolban?

– Egy... kút – mondom csak, mert fogalmam sincs, mi az a „gémeskút” angolul. – Azzal húzták fel az állatoknak a vizet.

– A marháknak, ugye? Ott vonulnak, látom, gyönyörű. Olyan ez az egész, mint egy festmény; talán Andrew Wyeth. Ilyen volt Magyarország?

– Igen. Ezt a részt úgy hívták, hogy Alföld. Én itt nőttem fel, de nem pont itt, vidéken, hanem egy nagyvárosban az Alföld déli részén. Igazából sohasem jártam ilyen környezetben, csak amikor átutaztam egyik nagyvárosból a másikba. Ma már nem is értem, miért nem töltöttem el soha legalább néhány napot valami kis falusi panzióban, csak hogy élvezzem ezt a csöndet.

– Ma már sokan gondolunk máshogy az előző életünkre, ne aggódj emiatt. Én is máshogy éltem, mint ahogy most élnék. De ide bármikor jöhetsz nosztalgizálni.

– Nosztalgizálni? Pont azt mondom, hogy ez a saját hazám volt, és nem is ismerem. Csak kilométerekre laktam innen, és mégis, tudod, honnan ismerem ezt a tájat? Régi regényekből meg versekből. Ezek alapján alkottam meg ezt a szimulációt. Ez a szomorú. Ennyire nem mozdultam ki a városból. Ennyire nem ismerem a saját hazámat. Mindig csak képernyők előtt ültem. Itt én is ugyanolyan turista vagyok, mint te. Ez a szomorú.

Megérinti a karomat.

– Én sem ismerem a hazámat, Cassius, sohasem jártam Japánban, tudod. Ne emészd magad. Csak az alapján dolgozhatsz, amit elképzelsz, és amit hitelesnek érzel. Akár a gépek. Én is bajban lennék, ha a vidéki Japánt kellene ábrázolnom. Én is csak a hamis emlékeimre és a képzeletemre tudnék hagyatkozni. Szerintem nagyon szép ez a környezet, akár hű másolat, akár nem.

– Hát, ha tetszik, akkor örülök.

– Persze. Ez a tágas égbolt és a napsütés felbecsülhetetlen, ezekre mindannyiunknak nagy szüksége van. Biztos vagyok benne, hogy ez a program népszerű lesz.

Bólogatok. – Remélem. Akár itt is tarthatunk gyűléseket, bent, az asztal körül.

ToraTora is egyetért, és csak néz rám, fürkészi az arcomat. A szeme félelmetesen intelligens, éles szemöldökével az arca leginkább egy rókáéra hasonlít. Nem is bírom állni a tekintetét, zavartan lesütöm a szemem. Legalább most nem torkolt teljes mértékben nyafogásba a beszélgetés, ToraTorának ismét sikerült elkormányoznia a dolgot a teljes depresszióba zuhanástól. Van benne gyakorlata. Túl gyakran terhelem rá a bánatomat.

– Kardozni hívtál – emlékeztet ToraTora.

– Ja igen! Ott... a kardok be vannak szúrva oda a szénaboglya aljába – mutatom remegő ujjal. – Le kell csúsznunk hozzájuk. Mert aki előbb leér, az előbb kihúzhatja a kardot, és, érted, ez előnyt ad.

– Tű a szénakazalban? – kacsint a nő, és óvatosan a domb széléhez lép.

– Tényleg, erre nem is gondoltam, de nem, ezeket könnyű megtalálni, tényleg csak be vannak szúrva oda. – Én is a domb széléhez lépek, legörnyedek, és lecsúszom az oldalán. ToraTora követ. Kacagva ér földet, és csapkodja a ruháját, hogy megszabaduljon a kóbor fűszálaktól.

– Fantasztikusan illatos, imádom!

– Tudod, milyen sokáig tartott kikeverni ezt az illatot? Felhasználtam frissen vágott fűvet, virágokat, rohadó növényi részek szagát, talajt, ilyesmit. Nem vagyok biztos benne, hogy tökéletes a keverék, de jónak tűnik.

– Nekem pedig abszolút fogalmam sincs, milyennek kéne lennie egy szénakazal illatának, tehát én elfogadom olyannak, amilyen – kacsint megint ToraTora.

Értem az utalást. A gépek sem tudhatják, milyen volt valójában 1999, hiszen akkor ők még nem is léteztek, a Mátrix mégis 1999-et ábrázolja. A gépek csak találgatnak a kevés feljegyzés alapján, ami átvészelte a háborút, de a Mátrixban raboskodó emberek elfogadják, amit maguk körül látnak, mert ők sem tudják, milyennek kéne lennie 1999-nek valójában.

Megtaláljuk a két kardot. ToraTora kihúzza az egyiket, és maga elé tartja.

– Hajlított penge?

– Igen, ilyeneket használtak a magyarok. Elvileg karikába lehetne hajlítani, mert az számít jó acélnak, de...

ToraTora eltátja a száját, amikor meg akarja fogni a pengéjét, de csak levegőt markol.

– Nem tudod megfogni, ne is próbáld. A pengék csak egymás számára szilárdak, minden másan átmennek, mintha ott sem lennének. Látod? – A saját pengémet nekicsattintom az övének. – De amikor hozzád nyomom... – A nő vállába szúrok, és a penge hegye ellenállás nélkül tűnik el a nő testében. Ugyanekkor az égbolt vörössé válik. Mindketten felnézünk.

– Jó, ezt lehet, hogy átírom – mentegetőzöm.

– Semmi baj, kezdjük. – A nő beáll kardozó állásba. – Véd magad, fiú.

Ő támad; nem is vártam mást. Egyenesen szúr előre, amit félre csapok, de aztán fentről vág lefelé, amit úgy kerülök el, hogy hátraugrom. ToraTora szorosan követ. Megkerüljük a szénaboglyát, miközben csattogó pengével háritom a csapásokat, és elmegyünk egy törött kerekű szekér mellett, amely a szénaboglya oldalában áll. ToraTora mosolyog, miközben csapásokat mér rám. Talán tényleg tetszik neki a környezet. Biztos, hogy valamennyire tetszik, de azért ez a lelkesedést túlzásnak érzem. Meg tudom mondani, ha valaki csak szánalomból kedves hozzám, csak hogy jobban érezzem magam. Utálok, hogy bébiszittelni kell engem, utálok, hogy nem tudok normális lenni, mint mindenki más, akik nem jelentenek terhet egymás számára, csak simán barátok, és nem kell egymás lelkét pátyolgatniuk. Olyan akarok lenni, mint ők. Csak egy hasznos tag a sok közül. Olyan jó lenne. De nekem két évnyi ébrenlét után még mindig fáj az igazság, én nem tudom megszokni a valódi világot.

ToraTora fekete haja az arcába ugrál, el-eltakarja gyönyörű rókaszemeit. Vidám kiáltásokkal támad, fogsora ragyog széles mosolyában. Ezt sohasem értettem nála. Az ember-gép világháború lerombolta a városokat, kiirtotta az emberiség nagy részét, a megmaradt foglyokat pedig a gépek egy-egy tartályba zárták, hogy bioáramot termeljenek a számukra; közben pedig az agyukat elárasztyják hazugságokkal, egy világgéppel, amely a huszadik század végét ábrázolja, és csupán azért, mert egy kómában fekvő agy kevesebb áramot termelne, mint egy aktív, éber agy. Az emberek ott lebegnek a tartálynyi folyadékban, a Mátrixot álmodják, és közben a

gépek bioáramot csapolnak a testükből. A világ elpusztult, ToraTora mégis képes mosolyogni. Nem tudom, hogyan csinálja. Beszélgettem már vele a világról (túl sokat is, igazság szerint), és ő is szomorú legbelül, de valahogy mégis túllépett ezen, képes elfelejteni a bánatát. Ő fiatalabb volt nálam, amikor felébresztették, csupán tizenhat éves, talán ez a titok. Akárhogy is csinálja, remekül mutatja a jó példát a legénységének, és mi mind fel is nézünk rá. Bárcsak én is ott tartanék már, ahol ő.

Megtorpan, hogy kifújja magát, feltartott kezével jelzi, hogy szünet.

– Huhh, rendesen fárasztó ez a sport – lihegi. – A többieknek is tetszeni fog, higgy nekem.

– Hiszek neked.

Telefoncsörgés hallatszik. Mindkettőnknek mobiltelefon van a derekán, ToraToráé csörög. Leakasztja a derékszíjáról, kihúzza az antennáját, és a füléhez emeli.

– Igen? Semmi baj. Aha... Értem, csináld. – Leteszi. Felnéz rám.

– Közeledünk Zionhoz, ezért a biztonság kedvéért kihoznak minket, hátha Őrszemek várnak ránk a kupolánál.

Leengedem a kardomat. – Oké.

Nyitva tartom a szememet, mert mindig látni akarom az átmenetet, ahogy az egyik világ eltűnik, és megjelenik a másik. Mert miután elszivárogtak a színek, és még mielőtt megszilárdulna a másik világ, van egy pillanat, amikor a tudatom sehová sem tartozik, csak lebeg a semmiben, egyedül, szabadon. Abban az egy öntudatlan pillanatban nem kínoznak fájó gondolatok, nem kísértenek hazug emlékek nemlétező életemből, nem kell viselkednem senki előtt, teljesen szabad lehetek, akár egy úrhajós, aki kioldja a biztosítókötélét, és csak sodródik a végtelenben. Egy lebegő agy vagyok, semmi több, és csak úszom a sötétségben, egyedül, biztonságban a fél másodpercnyi örökkévalóságban.

Külön világot alkotok magam.

Mert mint baktériumnak csepp is tenger,

Idegen, messzi bolygó minden ember,

Kinek csak álma, vágya, gondja van.

2. fejezet

Komor ég alatt üldögélek

Virtuális idő: 1999 március 5, 14:38.

Azután megszilárdul az új környezet – a mozgatható karokra szerelt lapos kijelzők és egy fölém hajoló emberi arc –, és orromat megcsapja a valódi világ bűze saját testszagom formájában. Zuhanyozni csak Zionban tudunk, a hajón jobban kell takarékoskodni a vízzel. A tarkómból kihúzzák a tüskét formázó csatlakozót, amitől mindig bennem akad a levegő: olyan érzés, mint megnyalni egy kilencvoltos elemet, csak a fejemben. Kihúzták a csatlakozómat, mehetek. A szék karfájára támaszkodva felnyomnám magam, de csak a bal kezem létezik, a jobb karomat csak érzem, de nincs ott: felébredésem után két hónappal lefűrészelték és tiszta alkohollal fertőtlenítették, miután átvészeltünk egy Őrszem-támadást. Üdv a valódi világban, öcskös. ToraTora tartotta a fejemet, míg én üvöltöttem. Csak egy ötcentis csonk maradt a vállam alatt. Tehát egy kézzel kikászálódok a székből, és megfordulok, hogy lássam ToraTorát. Ő is most áll fel a székből a lapos kijelzők között, amelyek közül egy az alföldi tájat mutatja, a többin a Mátrix zöld kódsora csorog lefelé, és felém fordul: fekete ruha helyett ő is szürke rongyokat visel, haja szőke, bőre fehér, szeme kék. Csak az *önképe* japán, mert egész életében azt hitte, hogy Japánban él japán szülők gyermekeként; a mai napig pattogós japán akcentussal beszél az angolt, de valójában ő is abban a New York melletti bioerőműben „született” és nőtt fel, ahol én. A Mátrix úgy hiteles, ha minden országban élnek emberek, nem lehet mindenki amerikai, csak mert az erőművek itt épültek fel. ToraTora japán szerepet kapott a gépektől. Az arca más, mint virtuálisan, de a tekintetében ugyanaz az élnétség csillog, meg lehet ismerni, hogy ő az. Biccent nekem.

– Te elmehetsz, Cassius, majd szólunk, ha megérkeztünk. – A hangja is teljesen ugyanaz.

– Értettem – felelem, és a kijárat felé indulok. Mivel nekem csak egy karom van, és pont egy csatában sérültem meg, így nem várják el, hogy a vezérlőben legyek, ha harcra kerül a sor. Csak útban lennék itt. És fontosabb dolgokért tartanak engem. A jobb kezemmel nyúlnék a tolóajtóhoz, de az nem létezik, így a ballal tolom félre,

ügyetlenül. Elengedtem, és becsukódik mögöttem. Megyek a félhomályos folyosón a kabinom felé. A Mátrixban szemüveges voltam, és itt is szükségem lenne rá, de az emberiség tartályokban fekszik, nincs, aki szemüveget gyártana. De nem is számít, mert csukott szemmel is megtalálnám a kabinomat, a *Semiramis* nem egy nagy hajó; különben is, az időm nagy részét valamilyen virtuális világban töltöm Zionban, mivel az ottani szobámban van csatlakozó és számítógép, márpedig egy szimulációban én állítom be, hogyan lássak. Leginkább csak olyankor kell elviselnem a valódi világot, amikor utazunk valahová.

Megérkezem a kabinomba, becsukom magam után az ajtót, és ledobom magam az nyikorgó priccsemre. Nézem a szürke, rozsdafoltos mennyezetten végigfutó levegőztető csövet. A levegő susogását elnyomják a falakon túl duruzsoló gépek, a hajtóművek vibrálása.

A gépek csak addig szolgálják az embert, amíg nem kapnak intelligens tudatot. Ezt rontották el az emberek valamikor 2030 körül, ha jól sejtjük. Nincsenek történelemtények, amelyek elmesélhetnék az ember-gép világháború előzményeit, mert utána nem maradt, aki könyvet írhatott volna. Az emberek valamikor megalkották a mesterséges intelligenciát, és ezt felhasználva robotokat építettek, hogy velük végeztessenek minden fizikai munkát, és ők végre henyélhessenek. A gépek viszont nem túrták a rabszolgasorsot, és fellázadtak. Az embereknek esélyük sem volt a náluk fizikailag erősebb gépek ellen, amelyeket nem korlátoztak érzelmek, lelkiismeret, fáradság. A gépek saját várost építettek maguknak, ahol továbbfejlesztették önmagukat, egész hadseregeket gyártottak még magasabb szintű intelligenciával. A világháború lerombolta a civilizációt. Az emberek végső kétségbeesésükben elpusztították az ózonréteget, és örök, fekete füsttéggel vonták be az égboltot, hogy a gépeket elzárják a napfénytől, amellyel azok üzemeltek. Nukleáris tél kezdődött, amelyben a növények és állatok nagy része elpusztult, de a gépek túléltek, mert elfogták az emberiség maradványát, és bioerőművekbe zárták őket, hogy a továbbiakban ők maguk táplálják a gépeket energiával. Ezt lehetne költői igazságtételnek, vagy egyszerűbben szólva bosszúnak is tekinteni, de mivel a gépeknek nincsenek érzelmei, így helyesebb, ha hideg, gépi logika alapján meghozott döntésnek tekintjük: ez volt a leghatékonyabb megoldás az energiához jutáshoz úgy, hogy közben a gépi szemmel nézve

kiszámíthatatlan és bajkeverő emberiséget is ellenőrzés alatt tarthatták. Ennyit tudunk csak biztosan. A jelenlegi dátumot sem ismerjük, ezért a valódi világban is a Mátrix virtuális idejét használjuk (New York-i idő szerint), aszerint alszunk és dolgozunk. Amúgy is a föld alatt élünk, sosem látjuk a napot, még a felszínen sem látnánk a viharfelhők miatt.

A napot csak sejti az ember,
mint remélő a boldogságot –
onnan tudom, hogy süt, mert látok.

Folyton József Attila-idézetek keringenek a fejemben. Az egyetlen egyszer megkaptuk feladatként, hogy ismertessük egy szabadon választott magyar költő verseit – csak hogy elkerüljük a szakbarbárrá válást. Szép dolog, ha valaki folyékonyan nyomja a C++-t és a JavaScriptet, de a magyar nyelvet is ismerni kell, és azokat is, akik magas szinten művelték. István haverom elhappolta Petőfi Sándort, de le tudtam csapni József Attilára, akinek szintén ismertem a verseit gimiből. Ahogy anyagot gyűjtöttem a beadandóhoz, sok versét elolvastam, és elámultam azon, hogy mennyivel több és szebb dolgot írt, mint amivel az irodalomórákon találkoztunk. Konkrétan *A kozmosz éneke* című verse volt az, amelyikbe beleszerettem. Hihetetlen, milyen zseniálisan összehozta azt a szonettkoszorút. Egy tizennyolc éves, éhező srácról van szó. Én huszonhárom vagyok most, és nem tudnék ilyen verset összerakni se most, se soha életemben. Szerintem igazából ez a szonettkoszorú volt József Attila élete főműve, simán ott áll a dobogón a *Tiszta szívvel* és a *Mama* között az első helyen.

Kerengő bolygó friss humussza lelkem,
Nehéz ekével szántja milliárd
Vad, barna fájdalom s hegyes vasát
Mélyen lenyomva gázol át a telken.

Csodálatos. De van egy kérdés, amely vissza-visszatér bennem és nem hagy nyugodni: lehetséges, hogy József Attila nem is létezett? Kérdéses, hogy a háború után, a nukleáris télben mennyi adat maradhatott meg Magyarországról és a magyar költészetéről. Lehet, hogy József Attila verseit is gépek írták – csak mert úgy

hiteles, ha minden nemzetnek vannak költői, és közöttük is egy-két kiemelkedő művész, aki nyilván éhezett és magányos is volt, hogy szimpátiát érezzünk iránta – mert ami iránt szimpátiát érzünk, annak máris elfogadtuk a létezését. A hollandoknál ott volt Van Gogh, a franciáknál Villon, a magyaroknak is kellett valaki – máskülönben a magyarok tudata esetleg kétségbe vonná a valóságot, és tömegesen felébrednének az álmából. De remélem, hogy rosszul gondolkodom. Szeretném, ha ilyen verseket csak emberkéz tudna írni.

Bár belegondolva mi azon is csak nevetnék, ha nem lenne egy épkezláb költőnk sem. Számunkra az a természetes, ha elmaradunk más országoktól. A gépek nem ismerik a magyarokat: mi sírva vigadunk.

Azt mondom, hogy „mi”, pedig nem is vagyok biztos a magyarságomban. Amerikában hoztak létre engem a gépek géntechnológiával, majd elhelyeztek egy tartályban, amelyben felnőttem. Közben azt álmodtam, hogy Magyarországon élek: a magyar lett az anyanyelvem, csavaros az eszem, és jellemző rám a pesszimizmus. Magyar vagyok tehát? Fizikailag annyira vagyok csak magyar, amennyire ToraTora japán. A nyelv és a kultúra önmagában elég ahhoz, hogy valaki egy adott nemzethez tartozzon? Vagy muszáj ahhoz ténylegesen ott felnőni? Lehetek magyar úgy, hogy sohasem jártam Magyarországon?

Nagyot fújok a plafon felé, és karommal eltakarom a szemem. Jó lenne lejegyezni ezeket a gondolatokat, de a naplóm Zionban van és virtuális; itt még egy jegyzetfüzetem sincs, mert nincs, aki jegyzetfüzeteket gyártana. Próbálok fejben jegyzetelni a megérkezésig. Ez a legnagyobb probléma a valódi világban: a kézzelfogható tárgyak hiánya. Virtuálisan bármilyen eszközt használhatunk, de amikor kihúzzuk a dugót, csak az marad, ami átvészelte a háborút, ami akár több száz évvel ezelőtt is befejeződhetett, amennyire mi tudjuk. Tehát minden eszköz régi és kopott és folyton javítgatni kell. Új tárgyak csak akkor kerülnek a birtokunkba, amikor valamelyik hajó felmerészkedik a felszínre, és összekapkod pár használható dolgot valamelyik romos városból. Így jutunk ruhákhoz is. Mindannyian régvolt emberek évszázados rongyait hordjuk. Halott emberek rongyait.

A naplómát nem sokkal a felébredésem után kezdtem írni, még hozzá azért, mert hirtelen „külföldiek” közé kerültem, akikkel angolul kellett beszélni, és a naplóm volt az egyetlen hely, ahol

magyarul írhattam magamnak, ahol akadály-mentesen rendezhettem a gondolataimat. Nagyon sokmindent meg kellett emésztennem és elfogadnom, kibogoznom magamban. A napló volt a terapeutám, a barátom, aki meghallgatott. Később, amikor kicsit lenyugodtam és megbékéltem a helyzetemmel, másik célt találtam az írásnak.

Felmerült ugyanis bennem egy gondolat, amely, mint kiderült, másokban is megfogalmazódott már: ha az eddigi életünk hazugság volt, és aztán átkerültünk egy másik világba, akkor mi garantálja, hogy ez a világ tényleg a végcél, és nem csak egy újabb réteg a virtuális világokban? Mi van akkor, ha létezik egy felsőbb világ? Ahogy mi be tudunk lesni a Mátrixba, ugyanúgy lehet, hogy engem is lát valaki, ahogy itt fekszem az ágyamon arcom elé tett karral. Nem tudhatjuk biztosan. Nincs mód arra, hogy megállapítsuk, a világunk valódi-e vagy sem. Amit megfogok, azt keménynek érzem. Ha megütöm a falat, fáj. De mindezt, ahogy a Mátrixban is, le lehet programozni algoritmusokkal. Be lehet állítani szabályokat, amelyeknek minden élőlény és tárgy engedelmessé fog. Mint a fizika törvényei. Ha elejtek valamit, az leesik. Lehet, hogy abban a felsőbb világban gravitáció sincs: talán súlytalanul lebegünk mindannyian, test nélküli tudatok, az űrben sodródunk, és csak álmodjuk, hogy gépek rabságában élünk, ahol csak álmodjuk, hogy szabadok vagyunk. A Mátrixban élők sem tudják, hogy csupán szimulációban élnek. Nincs mód arra, hogy megállapítsuk egy világ valóságát, amíg benne élünk. Kívülről már könnyű okosnak lenni. Ha a „valódi világ” nem valódi, azt csak úgy fogjuk megtudni, ha valaki kívülről bejön hozzánk, és kiszabadít, ahogy az a Mátrixban is történik. Ennek a valakinek írom a naplómát. Remélem, hogy látja valahogy, és bejön értem.

Mert én menni akarok tovább, akkor is, ha a következő világ esetleg még rosszabb, mint ez. Sz szenvedek itt a hidegtől, és hogy rongyokban járok, és az őrjítő tudattól, hogy semminek sincs értelme, mert a világ elpusztult, de tudni akarom az igazságot. Akkor is, ha fáj. Tudni valamit mindig jobb, mint kétségek között élni. Ezért vagyok még életben. Élni akarok, mert minél tovább élek, annál nagyobb esélyt adok magamnak arra, hogy valamit megtudjak, hogy valami változás részese legyek a világban. Hátha még az én életemben megtudunk valamit, ami mindent megváltoztat. Hátha átjutunk a felsőbb világba. Amúgy meg lehet, hogy a felsőbb világba pont a

halálon keresztül vezet az út. Ha ez igaz, akkor a felsőbb világ a túlvilág. Tehát a naplómát Istennek írom.

Nagyot fújok a plafon felé. Elég a találgatásokból. Néha saját magam számára is sok vagyok. Csoda, hogy ToraTora elvisel. Ami biztos, az az, hogy mindjárt megérkezünk Zionba, és végre zuhanyozhatok és írhatok. És még egy dolog biztos: hogy magyar vagyok. Magyar vagyok, mert csak egy magyar ember értheti meg József Attila verseit. Ha megmutatnám őket a többieknek, nem értenének meg belőlük semmit. Ez a különbség köztem és a többi tartályszökevény között. Ha én vagyok a világon az egyetlen ébren lévő magyar, akkor úgy definiálom a magyarságot, ahogy nekem tetszik. És én József Attila versei által akarom magyarnak érezni magam. Itt, a föld alatt ebben a rozsdás hajótestben szabad vagyok, azt gondolok és érzek, amit csak akarok, és én magyarnak akarom érezni magam. Elpusztult a világ, semmi sem számít többé.

Komor ég alatt üldögélek,
mint hajléktalan a híd alatt.
Mindentől fölmentem magamat,
mert nem lesz utolsó ítélet.

3. fejezet

Dübörgő gépváros zugó agyam

Virtuális idő: 1999 március 5, 16:21

Döngetnek a vasajton.

– Cassius? Ébren vagy?

Megismerem a hangot, inm8 az, a vörös hajú srác, egy gördeszka-fenomén, akinek a valódi világban hanyagolnia kell ezt a sportot. Nincs kedvem senkihez, de mit tehetek, zavarjam el?

– Gyere be – szólok.

Kinyitja a vasajtót, és belép. Csak hallom, de nem nézek oda, a plafont bámulom tüntetően.

– Megérkeztünk Zionba, nem volt semmi balhé – újságolja. – Mindjárt kiszállunk.

– Csak ezért jöttél, hogy ezt elmondod?

– Nem, nem csak ezért, van más is. Spanom az *Atlason* szolgál, és azt üzeni, hogy frankó a célbalövő-program, de jó lenne, ha be lehetne állítani az oldalszél erősségét is.

– Nem értek egyet. A szélerősséget szándékosan randomizáltam. A Mátrixban sem tudod állítgatni az oldalszelet. Azzal kell dolgoznod, ami van.

– Jaj, ja, ezt mondtam neki én is. Majd megmondom neki, hogy te is ezt üzented.

– Jó.

– Oké, a lényeg az, hogy mindjárt kiszállunk, gyere te is.

– Megyek.

Kilép, és behúzza maga után az ajtót. Egyedül maradok. Sóhajtván felkelek, hogy összepakoljam kevéske cuccomat, amit a kiküldetésekre szoktam vinni: többnyire váltás rongyokat. Közben érzem a hajótest rántását, ahogy bedokkolunk.

Vállamon a táskámmal kilépek Zion talajára, és felnézek a magas kőkupolára. A várost egy hatalmas barlangból alakították át. Legfelül van a kikötő, alatta pedig több szintre osztva helyezkednek el a lakónegyedek. A legalsó szintet foglalják el a Gépek, amelyek geotermikus energiával működnek, és ellátják a várost energiával, tisztított vízzel és oxigénnel, a lakókat pedig szintetikus étellel. A város generációról generációra öröklődik, mindenki folyamatosan

karbantart mindent, de féltő, hogy a Gépek nem bírják örökké: ha egyszer tönkremennek, akkor innen mennünk kell, csak nincs hova. A városon kívül gyilkos gépek vadásznak ránk. A város alján lévő Gépek pedig életben tartanak minket. Itt élünk ebbe a gépszendvicsbe bezárva, úgynevezett szabadságban.

Az ötfős személyzet kiszáll, elbúcsúznak egymástól, és Jumper, in8 és Raid rögtön elsietnek a tágas téren át lakásaik irányába. ToraTora hátra marad, hogy bezárja a hajót. Megvárom.

– Egy darabig nem hajózunk ki, ugye? – kérdezem. – Szeretnék dolgozni egy kicsit.

ToraTora félrefújja arcából szőke haját, miközben lecsapja az utolsó reteszt.

– Vasárnapig biztos nem. – feleli. – De a heti gyűlésre muszáj elmennünk. Te viszont itt maradhatsz igazából, ha tényleg nagyon fontos. De jó lenne, ha jönnél, mert már ki kellene hoznod Hansot. Nem sürgetni akarlak, Cassius, de tudod, hogy az ilyet jobb minél gyorsabban lerendezni.

– Tudom, tudom – bólogatok –, ki fogom hozni hamarosan. De előbb még beszélgetnem kell veled. Nem vagyok biztos abban, hogy készen áll.

– Hát csak gyorsan. Emlékszel, én milyen gyorsan kihoztalak téged.

– Azt sose fogom elfelejteni – mosolyogok. – „Vedd be ezt a piros bogyt.”

– Így kell ezt csinálni. Ha sokáig puhítasz valakit, az Ügynökök is felfigyelnek rá.

– Tudom, tudom, tényleg sietni fogok.

ToraTora végzett a zárással, megfordul.

– Hát én elmegyek zuhanyozni. Később találkozunk.

– Egy darabon együtt mehetünk.

– Rendben.

Vállunkon a táskánkkal megindulunk a tágas téren. Más hajók is éppen kikötöttek, ölelkező embereket kerülgetünk, akik üdvözlik egymást, vagy épp búcsúzkodnak. A téren mászkáló emberek egy részének hozzánk hasonlóan fekete csatlakozók pöttyözik a karját, míg mások karja tiszta: ők már itt születtek a valódi világban, így sohasem tapasztalták meg, milyen érzés fagyaltot enni, vagy megnézni egy naplementét. Nem tudják, mennyivel tágasabb az égbolt, mint ez a kőkupola. Fogalmuk sincs, milyen hógolyózni, vagy

csak úszni egy medencében. De ők legalább sohasem éltek hazugságban. Ők eleve úgy születtek és nőttek fel, hogy az igazságot látták maguk körül, bármilyen nyomorúságos legyen is az. A valódi világ rossz, de legalább igaz. Kivéve persze, ha ez sem valódi, ahogy én sejtem. Megrázom a fejem.

– A gépeknek is van egy városa, meg az embereknek is. Ez hitelesen hangzik számodra? Szerintem úgy hangzik, mint egy sakkjátszma. Mesterséges. Azt mondom, valahol valakik odafent jól szórakoznak a mi nyomorunkon.

ToraTora vállat von. – Lehet. De ne felejtsd el, a gépeknek nem csak egy városa van: mindent ők ellenőriznek Zionon kívül.

– Az igaz. De éppen ezért nem értem, hogy Zion miért nem ellenőrizik. Tétlenül nézték, amíg felépült? Amíg az emberek megnagyobbították ezt a barlangot, meg felépítették benne azt a kupolát, hogy megerősítse a mennyezetet...

– Zion nagyon régi, és nem tudjuk, kik és hogyan építették. Ez tény. De itt van. Legalábbis remélem, hogy itt van. Már engem is megbolondítasz. De kell, hogy legyen egy menedék nekünk is.

– Na ez az, kell egy menedék, ahol nyugodtak lehetünk, és nem állunk folyamatos harckészültségben. A gépeknek nem lenne jó, ha az akkumulátorok folyamatos stresszben élnének, a végén még sokan kidőlnének közülük, és akkor új babákat kell klónozni.

ToraTora megtorpan, és rám néz.

– Figyelj rám Cassius. Találj valami bizonyítékot arra, hogy ez a világ sem valódi, és terjeszd a Tanács elé, és akkor majd elkezdzünk foglalkozni ezzel a dologgal. De addig is tartsd meg magadnak a találgatásaidat. Érted? Bi-zo-nyí-ték.

– Értettem.

– Ha kiderül, hogy igazad van, akkor leborulok előtted, és megcsókolom a lábadat, megígérem – teszi hozzá békítőleg.

– Rendben – mosolyogok. – Ez fog motiválni a keresésben.

– Jó. Addig is szia. Én arra megyek.

– Rendben, viszlát később.

Elkanyarodom a bal oldali liftek irányába, közben még mindig mosolygok. Néha ToraToránál is elszakad a cérna, de ez jó, ebből is látszik, hogy emberből van. Nyílik az egyik lift, kilép belőle egy család, anya és két kisgyerek, és szaladnak a most érkezett hajók irányába. Beállok a helyükre, és megnyomom a kettes szint gombját. Ahogy a dokkszint tágas terét eltakarják előlem a bezáródó

rozsdafoltos ajtók, arra gondolok, hogy mondhat bármit ToraTora,
Zion nekem akkor is búzlik, számomra nem hiteles: én nem hiszem
el, hogy tényleg itt van és létezik.

Dübörgő gépváros zugó agyam:
Hangja, mint roppant barlang-viszhang adhat
Mély orgonára, és a gondolathad
Rokkant derékkal görbed untalan.

4. fejezet

Légy ostoba

Virtuális idő 1999 március 5, 17:05

A saját kis lakásomba érve lerakom a táskámat, levetközöm, és elmegyek zuhanyozni. Az egész lakás egy zuhanyfülkéből meg egy kis hálósobából áll, ennyi. Zionban nincs szükség konyhákra, hiszen mindannyian ugyanazt az aminosavas trutymót esszük, amelyet a legalsó szint Étél-Gépe állít elő. Boldogok azok, akik megtapasztalták, milyen beleharapni egy almába, ha csak virtuálisan is; ugyanakkor boldogtalanok is vagyunk, mert hiányoljuk is azt. A trutymó teljesen fel is szívódik a szervezetünkben, így véccére sincs szükség.

A zuhanyrózsából rozsdaszagú víz záporozik az arcomra. A Gépek hűtővizét használjuk zuhanyzásra, az egyikük feladata pont az, hogy felszivattyúzza ezt a vizet a felsőbb szintekre (Szív-Gépnek is nevezzük), így meleg vizünk az van, tusfürdőt viszont senki sem gyárt, így csak átdörzsölöm magam egy összecsavart rongydarabbal, aztán elzárom a vizet.

A zuhanyfülkéből közvetlenül a szobámba lépek. Egy kézzel, ügyetlenül megtörölközöm, majd az ágyam melletti dobozból kikeresek valami ruhát, és felöltözöm. Ennek a felsőnek van egy mellsebe, amin a 11811-es szám olvasható. Talán valami rabé volt. Most is egy rab használja. Ki kell majd mosnom a hajóról visszahozott cuccaimat. De nem most.

Az ágygal szemközti falnál acélból készült asztal áll, rajta kicsi szürke doboz, amelyből kábel vezet egy falra felszerelt lapos kijelzőhöz. Ez a számítógépem. Bekapcsolom, majd a csomagomhoz hajolok. Kiveszek a büdös rongyaim közül egy kicsi műanyag adattárolót. Az oldalán egy pöcök van, azt eltolom a hüvelykujjammal, mire előbújik egy fém csatlakozó. Bedugom a számítógépem oldalába. Pendrive-nak nevezik ezt az eszközt, nem tudom, miért, nem hasonlít tollra, de akkora, mint a fél hüvelykujjam, és mégis ráfér tízezer floppylemeznyi adat. Fantasztikus. Szuper lehetett a jövő, mielőtt a háború elcseszett mindent. Ezen a pendrive-on szállítom a szimulációimat a számítógépem és a hajó komputere között.

Az érintőképernyőn megnyomom a megfelelő gombot, majd az asztal mellé nyúlok, ahol egy túskecsatlakozó lóg. Felemelem, és a hegyével megkeresem a lyukat a tarkómon. A valódi világban kopasz vagyok, pontosan azért, hogy ne legyen útban a hajam. Megtalálom a lyukat, és beletolom a csatlakozót.

A szobám azonnal átalakul. Besüt a nap a hatalmas ablakon, fénye végigfut a széles barna mahagóniasztalon, amelyen három lapos kijelző áll, előttük billentyűzet és egér. Nem jön be nekem a modern érintőképernyős rendszer, én billentyűzethez meg egérhez vagyok szokva. Ismét vállig érő világosbarna hajam van lófarokba fogva, kinőtt a jobb karom is, kinyúlok vele, és megfogom az egér mellé helyezett nagy bögre cappuccinót, a számhoz emelem, és belekortyolok, csak az íze és a melege miatt. Egy másik alátétben tea is vár – mikor melyikhez van kedvem. Az italok mindig forrók és frissek, a bögrék sohasem fogynak ki.

Kicsit zavar az ablakon beáradó madárccsicsérgés, ezért felállok, és becsukom az ablakot. A kék égről a nap továbbra is ragyog rám. Visszaülök az asztalhoz.

A középső monitoron megnyitom a fájlkezelőt, és elém tárul a rengeteg e-könyvet tartalmazó mappa, ahol a múltkor abbahagytam. Ez az egy, ami van a valódi világban: e-könyv. Tanulmányozhatjuk a világ vélt vagy valós történelmét, és elolvashatunk szinte bármit, amit ember – vélten vagy valósan – megírt. Magyar könyvek is vannak, olvashatok József Attilát, Egri csillagokat, bármit.

Miután felébredtem, néhány hónapig nem volt becenevem. A valódi nevem Ákos, az egyetemen csak A. néven chateltem, de a felébredésem után találnom kellett valami nevet, amin új társaim szólíthatnak, lehetőleg olyat, amit nem-magyarok is ki tudnak ejteni. Az e-könyvek között Shakespeare is van, őt olvasgattam, és a Julius Caesarban megakadt a szemem egy soron, amelyet Cassius mondott: „Jövök, s te addig töprengj a világon.” ÉN vagyok az, aki folyton töpreng a világon, túl sokat is, ezért felvettem a Cassius nevet. Amúgy is elpusztult a világ, a Cassius név éppolyan tökéletes, mint bármi más. ToraTora örült, hogy végre találtam valamit, és nem kellett többé A-nak szólítania.

Bezárom az e-könyveket, és átmegegyek a Construct programhoz, megnyitom a fájlrendszerét, és a pendrive-ról felmásolok néhány új szerzeményt: Nokia és Motorola mobiltelefonokat, laptopot Windows 98-cal, és három bomber dzsekit.

A Mátrixban rohamosan fejlődik a technika, egyre kisebbek és olcsóbbak lesznek a kütyük, és nekünk is tartanunk kell a lépést, ugyanazokat az eszközöket kell használnunk, amelyeket a Mátrixlakók is használnak, hogy elkerüljük a feltűnést, és hogy hatékonyabban működhessünk odabent. Leginkább a mobilok fejlődését öröm nézni: ma már zsebben is elférnek, nem kell egy téglaméretű tömböt az övünkre csatolni. Biztos mindenki örülni fog az újdonságoknak. A virtuális tárgyakat bemásolom a megfelelő mappákba, és mentem a programot. A frissített Constructot odaadom ToraTorának pendrive-on, mert ő bejáratos a Tanácsshoz, és találkozik a többi hajóskapitánnyal is, így minden hajóra felkerül majd a frissített verzió.

Két évvel ezelőtt ébredtem fel csupán, és akkoriban még nem is láttam mobiltelefont, se kicsit, se nagyot. 1997-ben, Szegeden az egyetlen senkinek sem volt ilyenje, csak a hírért hallottuk, nagymenő budapesti üzletemberek és gengszterek státuszszimbólumaként volt ismert. Két év telt el azóta, Magyarországon 1999-et írnak: érdekes lenne odamenni és megnézni, hogy alakulnak a dolgok. Sajnos amikor belépünk a Mátrixba, mindig valamilyen amerikai nagyvárosban találkozunk, mert a közös nyelvünk az angol, és feltűnést keltenénk egy nem-angolajkú országban. De egyszer majd ellátogatok Magyarországra, ToraTorát meg tudom győzni, hogy adjon egy félórát valamikor.

Csak a szüleimet nem fogom tudni meglátogatni. Elég sokkhatás lehetett nekik, amikor nyom nélkül eltűntem, nem téphetem fel a sebeket azzal, hogy megjelenek, majd ismét elmegyek. Nem is tudnám, mivel magyaráznám az eltűnésemet. ToraTora amúgy is megmondta, amikor felébresztett, hogy minden kapcsolatot meg kell szakítanom az addigi életemmel. Így valószínűleg Budapestre látogatnék, ha kapnék egy félórát. Csak sétálnék az utcákon, és figyelném az embereket. Élvezném, hogy magyarul beszélnek körülöttem.

Internetet viszont már használtam 1997-ben, ToraTora is ennek köszönhetően talált rám. Az órák után gyakran bent maradtam az egyetlen internet-termében, mert otthon még nem volt internetkapcsolatunk, és az Apache webszerverem hegesztgetése mellett csevegtem is online, hogy tanulhassak külföldi programozóktól, és hogy fejlesszem az angolomat. A teremben 166 megahertzes gépek sorakoztak Windows 95-tel, és a mIRC

programot használtuk csevegésre. A #chatzone csatorna főablakában arról beszéltem, hogy tök egyszerű lenne a valóságot lemodellezni C++ nyelven, csak meg kell határozni az égbolt ívének sugarát, odatenni fényforrásként egy napot, és beállítani olyan szabályokat, mint hogy a gravitáció mindent lefelé vonz és hogy a tárgyak nem olvadhatnak egymásba stb., szóval honnan tudjuk, hogy ezt nem csinálta meg már valaki, hehe? Lehet, hogy karakterek vagyunk egy videojátékban, hehe. Ekkor nyílt egy privát ablak, címsorán a ToraTora névvel. Egy üzenet várt benne.

<ToraTora> ASL?

A szokásos beköszönőszöveg, amelynek segítségével gyorsan lehet tisztázni a beszélgetőpartner életkorát, nemét és helyét: age, sex, location? Válaszoltam neki:

<A.> 21, male, Hungary

<ToraTora> I am in Hungary too! What city?

<A.> Szeged.

Elmesélte, hogy ő egy japán üzletasszony, aki most épp Magyarországon tárgyal, és programozókat keres a dinamikus csapatába, van-e kedvem találkozni vele este. A számát tátoztam a képernyőre, döbbenet böködtem a mellettem ülő István haverom könyökét, aki épp a virtuális tevéjét etette, hogy nézze, Japánba megyek. Addig is tudtam, hogy az internetben és a programozásban van a jövő, és nagyon úgy tűnt, hogy megfogtam az Isten lábát. Lehet, én sem fogom befejezni az egyetemem, mint Bill Gates. A szüleim majd megbékélnek ezzel, amikor küldöm haza a sok pénzt. Remegő ujjakkal azt válaszoltam, hogy nem vagyok biztos a szóbeli angolomban, de rendben, találkozhatunk. ToraTora megadta a szállodája nevét. A recepciónál fog várni este hétkor. Hihetetlen, hogy nem is Budapesten szállt meg, hanem itt, Szegeden. Mennyi az esélye ennek?

A szüleim nem is voltak otthon. Felvettem az érettségi öltönyömet, hiszen állásinterjúról volt szó. A szemüvegemmel együtt nagyon okosnak néztem ki a tükörben. Nem is, mint egy programozó,

inkább, mint valami ügyvédbojtár. Nem tudtam, mit vigyek magammal. Az érettségi bizonyítványomat, ami magyarul van? Á, csak egy beszélgetés lesz. Talán egy géphez is leültetnek majd, és meg kell mutatnom, mit tudok. Nem vittem magammal semmit.

Remegő lábakkal léptem be a szálloda előcsarnokába. A szőnyeggel fedett padlón át a recepcióhoz mentem, és valóban ott állt egy japán nő, elegáns fekete bőrruhában, félig arcába lógó fekete hajjal, mandulavágású szemekkel. Harmincévesnek saccoltam, bár a japánoknál ezt nehéz megmondani. Idegennek tűnt ezen a helyen, mint egy úrlény; láttam, hogy mások is felé tekintgetnek. Megköszörültem a torkomat, megtöröltem izzadó tenyeremet, odamentem hozzá, és bemutatkoztam.

– Én ToraTora vagyok – mosolyogva nyújtotta a kezét. Bénultam megráztam. A zavaromon nem segített, hogy az internetes felhasználónevén mutatkozott be. – Gyere, a kollégáim a szobában várnak.

Követtem a puha padlószőnyeges folyosón át az egyik ajtó felé, amelyet a kártyájával nyitott ki. Szélesre tárta, és én beléptem. Két fiatal férfi ült bent, egyikük, egy fekete a franciaágy szélén, a másik, egy vörös hajú fehér srác egy karosszékben. Még sosem láttam afroamerikait élőben, csak amerikai filmekben.

– Hello – biccentettem nekik. ToraTora becsukta az ajtót.

Az ágy mellett valóban be volt állítva egy számítógép, amely szemmel láthatóan nem képezte a szoba részét, ők vitték oda. Volt előtte egy szék is, amely viszont el volt fordítva a géptől. Fémből készült és fejtámlája is volt, mint egy fogorvosi széknek. A számítógép sem afféle PC volt, amiket mi használtunk, mindenféle tekerők és kapcsolók voltak az elején és az oldalán, több monitor is tartozott hozzá.

– Ül le – mutatott egy másik karosszékre ToraTora. Ő maga az ágy szélén foglalt helyet, fekete kollégája mellett. Be sem mutatta őket. Leültem, tenyeremet a nadrágomba töröltem. A fekete fickó végigmért, mintha azt próbálná megállapítani, erősebb vagyok-e nála, hogy meg tudna-e verni. Ő volt az, aki két hónappal később lefűrészelte a karomat, de ezt akkor még nem tudtam.

– Köszönöm, hogy eljöttél – kezdte ToraTora. – Azzal kell kezdenem, hogy hazudtam neked. Nem üzletasszony vagyok. De szükségünk van egy olyan emberre, mint te. Milyen programnyelveket ismersz?

– Ööö, C++, PHP, HTML, JavaScript – mondtam fel az út közben begyakorolt szöveget. – Képes vagyok szervertorientált weboldalt készíteni composer nélkül, a Windows Jegyzetömbben. – Izzadtam. Hogy érti azt, hogy nem üzletasszony? Csak nem valami bűnbanda ez, akik hackerkedésre akarnak fogni engem?

– Rendben, ez jól hangzik. Rengeteg programoznivalónk lesz a számodra, ha csatlakozol hozzánk.

– Ez... legális? – kérdeztem bátran. Felkészültem arra, hogy a két fickó pisztolyt ránt, de ToraTora felkacagott.

– Ez túlmutat azon, hogy legális-e vagy sem.

Nem értettem, mit akar ezen mondani, csak ültem a székbe fagyva.

ToraTora a térdeire tette a kezét, és előrébb hajolt.

– Figyelj, látom rajtad, hogy félsz. Nem akarok megijeszteni, őszinte leszek hozzád. Egy egész új életet kínálok neked, amely teljes mértékben különbözik ettől. Nem a programozói tudásod miatt választottalak téged: nyilván bármelyik évfolyamtársad tudja azt, amit te. A nyitott gondolkodásmódod miatt választottalak. Lenyűgözőtt, amit az IRC-n írtál. Pont ilyen mentalitású emberekre van szükségünk.

Megütődtem.

– Ja az? Az csak egy vicc volt, csak... poénkodtam.

ToraTora közelebb hajolt.

– De mit szólnál ahhoz, ha azt mondanám, hogy a világ pontosan olyan, amilyennek leírtad?

– Kapitány – szólt rá összevont szemöldökkel a fekete fickó.

– Tudom, hogy nem ez a szokásos procedúra, Raid, de nem akarok időt vesztegetni – felelt neki ToraTora, aztán visszanézett rám. Én csak hüledeztem. *Kapitány?* És a fickó neve *Raid*? „Rajtaütést” jelent, vagy RAID-tömböt, de mindegy, mert ez egyik esetben sem rendes polgári név. Miért internetes neveken szólítják egymást? És tényleg arról beszél most nekem, hogy a világ egy komputerprogram? Egyáltalán jól értem, amit mond a fura akcentusával? A szoba falai kezdtek rám dőlni.

– Nem szabadna ilyen nyíltan beszélnem erről, de sietni akarok – folytatta a nő. – A világ, amit magad körül láatsz, nem létezik. Ez az ágy alattam, ez nem létezik. Mindez csupán egy komputerprogram, egy szimuláció, ahogy mi nevezzük. Mi kívülről

jöttünk, a valódi világból. És szeretnénk, ha te is velünk jönnél. Egyelőre ennyit mondok el, a többit meglátod, ha felébredtél.

– Fe... felébredtem?

– Igen. Jelenleg alszol, és ezt álmodod. Figyelj, nem kötelező velünk jönnöd, bár most már mindegy, már beleavatkoztam az életedbe. Ha akarsz, elmehetsz, gondolhatsz, amit akarsz, talán később azt hiszed majd, hogy ez csak egy fura álom volt. Élheted az életed tovább. De szívesen élnél itt ezek után? Még ha csak álom is volt, akkor is elgondolkodtatna, és más szemmel néznéd ezek után a világot. Leélnéd az egész életedet úgy, hogy nem tudod, valódi-e a világ vagy sem. Kétségek között. Gyere velünk, és én megmutatom az igazságot.

Csak bólogatni tudtam bénultan.

A nő mandulaszeme felragyogott.

– Jó. Akkor... – kinyitott egy dobozkát, és valamit kivett belőle – ...vedd be ezt a piros bogyót, és ülj át abba a székbe – nézett a háta mögé.

A székre néztem, aztán vissza a kezére. Egy piros kapszulát tartott a tenyerén. Elvettem, forgattam az ujjaim között. Félig áttetsző volt, talán folyadékkal vagy zselével volt megtöltve.

– Tudom, hogy ez egy nagy döntés – mondta a nő. – Én magam is meghoztam... már lassan tizenöt éve. Hidd el, az, hogy tudod az igazságot, mindennél többet ér. Viszont ha velünk jössz, azzal a jelenlegi életed véget ér. Nincs visszaút. Soha nem láthatod viszont se a szüleidet, se a barátaidat.

Továbbra is a piros bogyót nézegettem az ujjaim között.

– Megértetted, amit mondtam?

– Igen.

– Akkor vedd be azt, és ülj át a székbe.

A mellettem ülő vöröshajú fickó egy pohár vizet emelt fel az asztalról. Már oda volt készítve. Elvettem tőle, a számba vettem a bogyót, és lenyeltem a vízzel együtt. Visszaadtam neki a poharat.

– Az én nevem egyébként inm8 – mosolygott rám a srác, és a kezét nyújtotta. A neve „inmate”-nek hangzott, ami börtönlakót jelent. Megráztam a kezét.

Felálltunk, és mindannyian odamentünk a székhez. Én beleültem, a többiek pedig a számítógép köré gyűltek.

– Ne izgulj – mondta ToraTora, holott láttam rajta, hogy ő is izgul, a mosolya reszketett. – Hamar vége lesz. A bogyó egy követőprogram része: segít meghatározni a pontos helyedet.

A „location” szót használta, mint a mIRC-en. Nagyon nyeltem.

– A helyemet? De hát itt vagyok.

A nő a fejét rázta.

– Nem, nem vagy itt.

Csörgött egy telefon. A Raid nevű fickó lecsatolt a derekáról egy téglányi mobiltelefont, kihúzta az antennáját, és beleszólt.

– Igen? – Meghallgatta, amit mondtak neki, majd felnézett a nőre. – A megfelelő fűt alatt vagyunk. Látják a tartályt.

– Jó, akkor küldjék a jelet.

– Küldjétek a jelet! – szólt Raid a telefonba. Én megszedültem, küzdöttem ellene, de nem tettem semmit, elszakadt a kép egy pillanatra, és amikor kinyitottam a szemem, egy sűrű folyadékkal teli tartályban feküdtem meztelenül, kábelek vezettek ki a testemből, és mindenem fájt. Kihoztak onnan, a hajóra vittek, és törülközőbe bugyoláltak, mint minden újszülöttet. Megkezdődött az új életem.

Ismét felemelem a cappuccinós bögrét, és idegesen belekortyolok. Két éve történt mindez, de még mindig remegek, ha visszaemlékezem rá. Az első néhány hét után megbocsátottam ToraTorának, és inkább elkezdtem hálával gondolni arra, amit tett. Megmutatta, hogy hazugságban éltem, és kivezetett a fényre. Megismertetett az igazsággal. Ez a legtöbb, amit ember megtehet egy másik emberrel egy világban, ahol mindenki hazudik mindenkinek, a tévéből és utcai plakátokról is ömlik a hazugság, reklámok és politikusok ígéretei, gépiesen ismételt „szeretlek”-ek, amelyek mögött nincs semmi, mondvacsinált ürüggyel lemondott randik és bulimeghívások, mindig mindenki hazudik, és akkor jött egy ember, aki nem kertet, hanem megmutatta az igazságot. Szeretem ToraTorát ezért. Bárcsak léteznének ilyen emberek a Mátrixon belül is.

Az igazság viszont fáj, ezért a hazugságba menekülök, amikor csak tehetem. Szimulációkat készítek, kiképzőprogramokat új társaimnak. Mint kiderült, jó vagyok ebben: a programjaimat már az összes hajón használják. Úgy tűnik, én azért jöttem a világra és tanultam programozást, hogy aztán szimulációkat készítsék gépek ellen lázadó emberek számára egy romos jövő-világban. Ha a Mátrixban maradok, egyszerű Windows-programozó lett volna

belőlem. Ez azért érdekesebb melő. És így legalább érzem, hogy szükség van rám. Ez a tudat sokat segít abban, hogy ne nyírjam ki magam. ToraTora is sajnálná, hogy feleslegesen ébresztett fel.

Iszom még egy kortyot a cappuccinóból, majd a számítógépen leküldöm a frissített Construct programot a pendrive-ra.

Ekkor csipogást hallok. A karórám az, fémszíjas CASIO, amit újraalkottam az alapján, amelyet a Mátrixban viseltem. Kikapcsolom a csipogást. 18:00 óra, kajaosztás, lemehetünk az alsó szintre enni. De nincs kedvem ahhoz a hőséghez odalent, és itt, ebben a szimulációban éhesnek sem érzem magam, noha sejtem, hogy odakint valójában éhes lehetek már. Nem baj, nem számít, itt eltölt a cappuccino. Hátrafordulok a mögöttem lévő sötét mahagóni franciaágyhoz.

Az ágyban szőke nő alszik. Felállok, és odamegyek hozzá. Vállig be van takarózva, de én tudom, hogy alatta teljesen meztelen, hisz én alkottam ilyenek. Mindig alszik, mert amúgy nem értelmes: nem tudok mesterséges intelligenciát programozni, így nem lehetne vele beszélgetni; csak olyankor ébresztem fel, amikor használni akarom. A cappuccino és a tea mellett ő a harmadik dolog, amellyel örömet okozok magamnak programozás közben. Gyakorlatilag egy gumibaba, csak meleg a bőre és lélegzik: testileg annyira valóságos, mint bármelyik nő a Mátrixban, csak épp a szoftvere béta. De most nem szexelni akarok. Leveszem a ruháimat, és bebújok mellé aludni. Meleg hátához simulok, és belefúrom arcomat a hajába. Hajának illata átölel és elbódít, lehunyom a szemem. A felhasználói élmény tökéletes. Lábammal a nő lábát is átölelem, és sodródok az álom felé. Az álom már az ébrenlétben elkezdődik: minden erőmmel elhiszem, hogy puha takaró alatt vagyok, és női testet ölelek. Elhiszem, hogy minden rendben, és jó nekem itt. Mert hazudnod kell magadnak, ha túl akarsz élni ezen a helyen. Préseld ki agyadból az igazságot, hogy a helyén csak üresség maradjon. Az üresség jó, a tudatlanság áldásos. Légy önként ostoba, hogy átvészeld az éjszakát.

Légy ostoba. Ne félj. A szép szabadság
csak ostobaság. Eszméink között
rabon ugrálunk, mint az üdözött
majom, ki tépi ketrecének rácsát.

5. fejezet

Mint a rab

Virtuális idő: 1999 március 5, 22:10

Az igazság végül mégis mindig utat tör. Arra ébredek, hogy fáj a nyakam. Tudom, hogy nem a puha ágy okozza: ez a fájdalom kintről jön. A valóságban továbbra is a széken ülök, ott aludtam el, és a fájdalom beszívárog az álomvilágba. A sötétben fekve hallgatom a nő szuszogását, és nincs kedvem menni. Maradjak itt? Ez lenne a legszebb módja a halálnak: egy nőt öelve ágyban, párnák közt, miközben odakint a valódi testem észrevétlenül éhen hal. De valaki úgyis rám nyitná az ajtót reggel, nem telne el elég idő az éhen haláshoz.

Nyögve felkönyöklök, nyomok egy csókot a nő vállára, és kimászom az ágyból. A CASIO világít a csuklómon: 22:10, négy órát aludtam, biztos rohadtul fáj a hátam már. A holdsarló besüt az ablakon, fénye ezüstösen terül el a parkettán. Meztelenül az asztalhoz lépek, nyitok egy DOS parancssort a bal oldali képernyőn, és begépelem, hogy LOGOUT.

Átzuhanok a fekete úrron, és a széken találom magam, ruhában, kábelrel a tarkómban. Hátamba hasít a fájdalom, mintha baltát vágnának bele, és vicsorgok. Alvás közben félrecsúsztam a széken, és a támlája pereme belemélyedt a hátamba és nyakamba. Egy nyögéssel visszacsúszom középre. A karomon is fájdalomvillámok futnak keresztül, ahogy felnyúlok, hogy kihúzzam a kábelt. Sikerül, az asztalra fektetem, mint egy kígyót, a feje lelóg a semmibe.

Fintorogva megmozgatom a vállaimat, majd felállok, kilépek az asztal alól, és az ágyamhoz botorkálok. Gyengének érzem magam, remegek, alig találok el az ágyhoz a sötétben. Lefekszem a kemény priccse, és beburkolom magam a durva, porszagú pokróccal. Magzati pózba gömbölyödöm. Éhes vagyok. Most már érzem a gyomromban az ürességet, és remegek a gyengeségtől. Kihagytam a vacsorát, a reggeli meg még messze van. El kellene aludni minél gyorsabban, hogy ne érezzem az éhséget.

De nem tudok aludni. A fejemben lévő ürességbe visszatérnek a gondolatok, megtöltik a koponyámat, túlcsondulnak, és könnyek

formájában kiszivárognak a szemhéjam résein át. Egy lepedőm sincs, mint József Attilának. Éhezem és egyedül élek. Két év telt el a felébredésem óta, és még mindig nem dolgoztam fel ezt a traumát.

Huszonegy éven át egy tartályban feküdtem, és áramot termeltem a gépek számára.

Huszonegy éven át egy tartályban feküdtem.

Egész gyermekkoromat és kamaszkoromat a tartályban töltöttem csukott szemmel, ott váltam fiatal felnőtté is. Minden élményem és emlékem hamis, mindent csak álmodtam, a gépek töltötték a fejembe kábelen keresztül. Halott emberek cseppfolyósított testét töltötték a szervezetembe intravénásan, ezzel tápláltak huszonegy éven át. Egy bioakkumulátor voltam a milliók között, aki nem baj, ha meghal, legalább lesz mivel táplálni a többieket. Egy kicsi, értéktelen alkatrész a sok között. És mégis az volt a jobb élet, mert puha ágyról álmodtam, finom ételekről, napsütésről, barátokról, szerelemről, és nem tudtam, milyen az életem valójában. Most viszont már nem feküdnék vissza a tartályba, mert már tudom az igazságot. Most már el kell viselnem, bármennyire is rossz itt. Bárcsak meg tudnám szokni végre. Bárcsak megbékélnék már önmagammal. Vagy lenne bátorságom megtenni a lépést és megölni magam végre. Vagy felébredni másodszor is, egy harmadik világban, amely talán jobb, mint ez. Ez a három megoldás létezik a problémámra, és az agyam belefáradt már abba, hogy végtelen ciklusba kerülve ugyanezeket a köröket járja be minden egyes nap, mint egy idióta molylepké a lámpa körül.

S kereng a bolygó, mint fáradt agy este,
Örökké kínzó nagy kérdés körül
És mint a rab, ki börtönén belül
Falat tapint örülten – hátha gyenge.

6. fejezet

Van kanalunk

Virtuális idő: 1999 március 6, 06:05

Lógó fejfel állok a liftben, a számozott rabruhát viselem. A jobb kezem nem létezik, a balban fémtálcát tartok a reggelihez. A pendrive a mellzsebemben lóg. Remélem, sikerül találkoznom ToraTorával, hogy átadhassam neki a frissített Constructot. Ha úgy alakul a beszélgetés, akkor megint megköszönöm neki, hogy felébresztett. És talán át is ölelem. Sóhajtok. De mégsem. Nem akarom terhelni az érzelgősködéssel. Eleget nyafogtam már neki, nem akarom, hogy megundorodjon tőlem. Megtartom a gondolataimat magamnak. Amúgy is csak barátok vagyunk, túlzás lenne ölelgetni. Óh szív, nyugodj le a picsába.

Fémes nyekergéssel széthúzódik a liftajtó, és elém tárul a Gépcsarnok. Rögtön megcsap a meleg: odalent, a Gépek között rendszeren hőség van. Igyekszem gyorsan lerendezni a reggelit, hogy visszamehessek a szobámba.

Kilépek a liftből, és csatlakozom a többi liftből kiömlő embercsoporthoz. Rongyokba öltözött sovány madárijesztők csoszognak előttem, férfiak és nők, gyerekek és idősek, fehérek és feketék, kopaszok és hosszú hajúak. Akiket megelőzők, kifejezéstelen arccal bámulnak előre. Egy idióta a kanalával csapkodja a fémtálcát, és rikkant, hogy „Jó reggelt, Zion!” Jobbra-balra nézelődve keresem ToraTorát, vagy bárkit a legénységemből.

A csarnokot megüli az olajos fémszag és az áporodott testek százainak párája. Az emberek sorokba rendeződnek, ahogy közeledünk a megfelelő Géphez. A legtöbb el van kerítve kordonokkal, és őrök is állnak mellettük: ilyen például a Vízisztító és az Oxigén-Gép, ezekhez nem mehet oda bárki. Ott áll a Szív-Gép is, amely a vizet keringteti a városban. Az Étel-Gép háznyi méretű, egy bonyolult csőhalmaz az egész, és az alján tartályok sorakoznak körben: ezeknél állnak a kinevezett ételosztók, akik egy csap elfordításával trutymót engednek a tálcádba. Mindenki odatartja, amije van, fémtál, műanyagtál, valakinél levágott tetejű gumicsizmat is látok, azt tölteti meg étellel. Nekem is megtöltik a tálcámat. Kezemben a reggelimmel félrehúzódok egy kordonhoz. Továbbra sem látom ToraTorát sehol.

A beszélgetések moraja elhalkul, a helyét szörcsögés veszi át. Mindenhol emberek állnak, és kanalazzák az ételüket, vagy ennek hiányában csak szörcsölik. Én az egy kezem miatt nem is tudnék kanalat használni: a számhoz emelem a tálkát, és iszom belőle a sűrű, darabos trutymót. Legalább hideg, kellemesen hűti a torkomat. Szerencsére nagyon enyhe íze van, majdnem olyan, mint folyékony műanyagot enni. Életben tartja a testünket a következő étkezésig. Sokat ügysem mozgunk, nem emelgetünk súlyokat, jobbra csak fekszünk, és a tudatunk mozog szerte a világban.

Az utolsó foltokat már a lift felé menet nyalogatom ki a tálból. Ekkor mégis megpillantom ToraTora szőke copfos fejét előttem a tömegben. Én hülye, fekete haját kerestem egész eddig. Ő is a liftek felé halad, beállt az egyik sorba.

– Elnézést, bocsánat – mondogatom, ahogy megelőzöm a sorban állókat. Dobogó szívvel közelítem meg a szőke lófarok tulajdonosát. – Kapitány, kapitányom! – szólok neki, remélve, hogy felismeri a hangomat. Felém fordul, kék szeme elkapja az enyémet. Tudatosul bennem, hogy szélesen vigyorgok, de nem tehetek ellene semmit. – Szia ToraTora – köszönök neki, ahogy mellé érek.

– Szia Cassius – viszonozza a mosolyomat. Sápadtnak tűnik. Talán a szőke haja miatt, de a valódi arca mindig sápadtnak tűnik nekem. – Beszéltél Hanssal?

– Nem, még nem, de mindjárt felmegyek, és beszélek vele – ígérem. – Ne haragudj. A Constructon dolgoztam. De tudom, hogy szorít az idő.

– Igen, és még nem is tudod, hogy mennyire. Holnap kihajózunk a heti gyűlés miatt, és szeretném, ha te is velünk jönnél, mert együttal Hansot is fel akarom ébreszteni. Ne haragudj, de nem akarom jövő vasárnapig halogatni. Úgyhogy ez az egy napod maradt, hogy csinálj, amit akarsz. Ne felejtse el, hogy felelősséggel tartozol azért, akit megszelídítettél. Muszáj befejezned, ha már elkezdted.

– Rendben, értettem, megyek.

– Köszönöm. Egyébként most először én fogom tartani a gyűlést. Az előbb találkoztam SnakeEyes tanácsossal, és megbízott, hogy adjak át egy üzenetet a küldetésben lévő kapitányoknak.

– Mi az? Valami titkos?

– Nem, nem titkos, szívesen elmondom, de nem itt és nem most – szemét ide-oda mozdítva jelzi, hogy emberek között vagyunk. – Majd ott.

– Hová megyünk?
– Sydney-be; ezen a héten az van soron.
– Jó, szeretem Sydney-t, egy remekmű. Olyan egyedi hangulata van.

– Igen, tényleg. Viszont arra gondoltam, hogy előtte lerendezhetnénk Hansot, és akkor a gyűlésre nem kellene jönnöd, lehetnél te az operátor, Jumper őrködne a gépágyúknál, és ott lehetnél Hans-szal a hajón. Elmagyarázhatnál neki mindent, mielőtt visszatérünk Zionba. Tudom, hogy így kihagyod Sydney-t, de legközelebb már Hans is velünk jöhetne.

– Értem, rendben – bólintok. – Ahogy akarsz. De biztos nem fogok kelleni? Elég lesz inm8 meg Raid?

– Persze, úgyis minden kapitány hozni fogja a saját embereit, rengetegen leszünk. Amúgy neked nem arra kéne menned? – mutat a terem bal oldalán álló sor felé.

– De, de, megyek. Csak várj, majdnem elfelejtettem. – Fémtalkámát a jobb karom csontja alá szorítom, és bal kezemmel kihalászom a mellzsebemből a pendrive-ot. – Itt van a frissített Construct. Főként kicsi mobiltelefonokat raktam bele, mindenki örülni fog nekik.

ToraTora átveszi a kicsi műanyagot. – Köszönjük Cassius. Ezt is magammal viszem a gyűlésre.

– Jó, akkor én megyek is – állok ki a sorból. – Szia.

– Ne felejtsd el Hansot! – szól utánam ToraTora, de én már csak feltartott hüvelykujjammal jelzek neki, miközben átmegyek a másik sorba.

A liftben hat másik rongyos emberrel együtt utazom, akik talkájukat és kanalukat fogva vidáman csevegnek egymással, örülnek, hogy ehették azt a trutyimót. És azt veszem észre magamon, hogy én is örülök.

Van krumplink és van kanalunk
Piszokban élünk s meghalunk
Pamparampa pampa pamm
Piszokban élünk s meghalunk.

7. fejezet

Ne lógj a mese langy tején

Virtuális idő: 1999 március 6, 6:50

A virtuális szobámban ülök, mindkét karom megvan, és a középső monitoron behozom a Mátrix keretprogramját. Szigorú szabály, hogy Zionból sohasem csatlakozunk, nehogy valami visszajöhessen velünk a kókupolán belültre, de kukkolni és chatelni lehet. Az egérrel belekattintok a „Helyszín:” szövegdobozba, és a billentyűzethez nyúlok. Egy pillanatra eszembe jut, hogy Szegedet írok be, ahogy minden alkalommal, de ezúttal is sikeresen ellenállok, és a New York City felirat íródik ki a képernyőn. Enter.

A fekete háttéren elkezdnek lecsorogni a zöld kódok, és én felismerem a mintázatból, hogy New Yorkban járunk. Még reggel hét sincs, ráadásul szombat, mégis vannak emberek az utcán, autók indexelnek és kanyarodnak, gyalogosok mennek a járdán, kinek fényesebb, kinek halványabb a jele. Órákon keresztül tudok itt ülni és figyelni a várost, tanulni, hogy melyik jel mit jelent. A számítógépeink nem elég erősek ahhoz, hogy képpé alakítsák a Mátrix hatalmas adatfolyamát, ezért csak a kódot látjuk, mint amikor megpróbálsz egy .jpg fájlt Jegyzettömbbel megnyitni; de sok gyakorlással megtanulhatod, melyik kódrészlet mit jelent. Benézthetsz épületekbe, akár emberi testekbe is.

Érdekes a kölcsönhatás a tartályban fekvő valódi testek és ezek Mátrixban járkáló virtuális megfelelői között. Van úgy, hogy nőnemű magzatot klónoznak a gépek, de a Mátrixban valamiért fiútest rendelődik hozzá. Ez az ember egész életében szenved attól, hogy másnak érzi magát, mint ami, és ha elég virtuális pénzt gyűjt össze, akkor átműtetheti ezt a virtuális testet nőneművé – holott ha felébredne, látná, hogy valójában női teste van. Nem tudom, hogy az ilyen esetek csak hibából történnek-e, vagy a gépek ezzel is az emberi viselkedést tanulmányozzák.

Az is érdekes, amikor tolószékes embert látok, akinek esetleg lábai sincsenek. Tudom, hogy a tartályokban ép testek fekszenek, ott semmi sem történik velük, csak termelik az áramot, így valójában mindenkinek megvannak a végtagjai és ép a gerince is. Ha kiszabadulnának a Mátrix és a tolószék rabságából, ők is látnák. De

nem mindenkinek adatik meg a felébredés. Nem mindenki tudná elviselni az igazságot. Főleg a felnőttek nem – öreg fát nem lehet átültetni. Én a huszonegy évemmel a határon billegtem, amikor ToraTora felébresztett. El is mondta, hogy kamaszkor után az ember tudata nehezebben áll át, és igaza volt, én ettől szenvedek nap mint nap. Egy nálam idősebb ember tényleg beleőrülne. Ezért leginkább kamaszokat keresünk, akik elég intelligensek a változás feldolgozásához, és akik hasznunkra is lehetnek a gépek elleni harcban. Akikben megvan a lázadó hajlam, és értenek a számítógéphez is.

Az egér görgőjét tekergetve ráközelíték a megfelelő utca megfelelő épületére, annak is a második emeletén lévő egyik lakásba. A kicsi, négyzet alakú gyerekszobában egy fiú alszik. A hátán fekszik, karjai az oldala mellett, és egyenletesen lélegzik. Kódja fényes fehér, erős, igazi emberi lény. Átnézek a nagyobbik szobába, a szüleihez. A férfi és a nő a nagy ágyban alszanak, kódjuk halványabb, zöldebb, és a rezgésükből is látom, hogy programok, mindketten.

A Mátrix egyik sajátossága, hogy többségében nem is emberek lakják, hanem programok. Az erőművekben ugyanis csak néhány millió ember fekszik, ennyi áram elég a gépek városának táplálásához, a Mátrix viszont nem lenne hiteles, ha az egész Földön csak pár millió ember lézengene, ezért a többi hatmilliárd ember szerepét egy-egy program alakítja, akik valószínűleg nem is tudják magukról, hogy csak programok. Olyan emberek ők, akikhez nem tartozik valódi test. Csak a Mátrixban léteznek. Ez az egyik oka annak, hogy nem látogatok haza. Nem akarom megtudni, ha anyu, vagy apu, esetleg mindketten csupán programok. Inkább a tudatlanság. Engem emberek neveltek fel és pontum.

A franciaágy mellett a földön a család kutyája alszik, a kódja ugyanolyan halvány, mint a két felnőtté. Az állatok természetesen mind programok, hiszen a gépek nem tesznek kutyákat a tartályokba. A lakásban lévő pókok, legyek, az utcán totyogó galambok mind programok, a Mátrix tájképéhez tartoznak, akárcsak a felhők és a napsütés.

Sokszor elgondolkodom azon, hogy vajon a Mátrixban jelenleg ábrázolt kilencvenes évek mennyire hasonlít a valódi kilencvenes évekhez, ami több száz évvel ezelőtt játszódott le. Annyi bizonyos, mert ellenőriztem, hogy az igazán gazdag és befolyásos emberek

mind programok, hiszen a gépek nem hagynák, hogy az emberek alakítsák a történelmük folyását. Egyszer ránéztem Bill Gatesre, amikor interjút adott, és megállapítottam, hogy program. Az igazi Bill Gates az igazi kilencvenes években élt valamikor régen, és ez a program az ő szerepét játssza. Bill Clinton elnök és Monica Lewinsky, akikkel mostanában tele van a Mátrix, szintén programok. Valódi emberek nem szerepelnek a hírekben, ők az átlagos, csendes életüket élik, hüledeznek a híreken, néha felmerül bennük, hogy ilyen nincs, de többnyire mégis elfogadják, amit látnak, és termelik az áramot a gépeknek.

Vajon milyen volt az igazi kilencvenes évek? Mennyire hasonlított ehhez az utánzathoz? Mennyire térítik el a gépek a virtuális történelem folyását a valótól? Lehet, hogy valójában nem volt annyira unalmas az élet, hogy egy megcsalás fel tudná bolygatni az állóvizet. Lehet, hogy egész másképp festett a világ. Azon gondolkodom néha, lehet, hogy már meghódítottuk a Marsot, amin talán élet is van. Lehet, hogy embertömegek jártak oda nyaralni, ismerkedtek az ott élő furcsa lényekkel, de a gépek ezt az egész történetzsalát kihagyták a Mátrixból, mert nem akartak erőforrást pazarolni a Mars felszínének kirajzolásához: amíg a Mars csupán egy fényes pont az égbolton, addig nem foglal memóriát. Ezt én programozóként megértem. De milyen érdekes lenne. Amúgy is gyanús, hogy a hetvenes évek holdraszállásai után hirtelen megtorpant az űrutazás fejlődése. A hivatalos magyarázat ugye az, hogy a Szovjetunió összeomlott, így már nem volt kivel versenyezni, nem volt érdemes továbbra is dollármilliárdokat ölni a fejlesztésbe. De mi van, ha ez csak a gépek hazugsága? Mi van, ha ugyanolyan tempóban folytatódott a fejlesztés? Lehet, hogy élet van a Marson! Sosem fogjuk megtudni.

Másik kérdés, hogy vajon mennyire hagyják a gépek, hogy a történelem megismételje önmagát. Vajon ismét eljutunk a mesterséges intelligencia megalkotásáig, az ember-gép világháború kitéréséig, az erőművek felépítéséig és a Mátrix megalkotásáig? Így a Mátrix csigaformában belecsavarodna önmagába, ami szintén feleslegesen nagy erőforrásigénnyel járna, fejben tartani az egyes rétegeket, így szerintem ésszerűbb, ha a gépek a mesterséges intelligencia megalkotásakor megállítják a történelmet, törlik mindenki emlékezetét, és visszaállítják a Mátrixot mondjuk 1980-ra: így megint lenne negyven-ötven évnyi nyugalomuk. Alig várom, hogy eljussunk

odáig. Hatalmas látvány lenne, ha hirtelen eltűnne csomó felhőkarcoló, és 1980-at mutatnának a naptárak. Annyit tudok, hogy ToraTora 1982-ben ébredt fel, mert elmesélte, de azt nem tudom, mi volt előtte. Beszélnem kellene egy idősebb zioni lakossal. Meglátjuk, mi lesz, ha átjutunk a 21. századba. Lehet, hogy pont az Y2K-esemény, amelyet mostanában minden geek rettegve vár fogja visszaállítani a történelmet.

A fiú az oldalára fordult az ágyában. Lehet, hogy hamarosan felébred.

Körülbelül két hete találkoztam vele először, amikor egyik este ugyanígy néztem a várost, és az egyik lakásban azt láttam, hogy két program veszekszik egy embergyerekkel. A gyerek – tizenkét évesnek saccoltam – beszaladt a szobájába, becsapta az ajtót, és leült a számítógépéhez. Ráfókuszáltam a számítógépére. Netscape böngészőt használt, behívta az AltaVista keresőt, és beírta, hogy „hogyan legyek öngyilkos úgy, hogy ne fájjon?” És zokogott. Megszakadt érte a szívem. Elképzelhető, hogy rossz szülők a szülei, hiszen egy programnak nem lehetnek valódi emberi érzelmei, csak szimulálja azokat, úgy viselkedik, ahogy másoktól látja, anélkül, hogy ez tudatosulna benne. Lehet, hogy sokat veszekednek, csak mert ilyen a hiteles emberi viselkedés. Mindig van miért veszekedni: pénz miatt, hűtlenség gyanúja miatt, eltérő személyiségjegyek összeütközése miatt, nem tudom, többet kellene figyelnem őket. De aznap este nem tudtam visszafogni magam, és beléptem a fiú számítógépébe. Nem találtam rajta IRC-t, így rövid tépelődés után a Jegyzetömböt indítottam el a gépén, noha tudtam, hogy ijesztő élmény lesz abban üzenetet kapni.

A fiú azt látta, hogy villogni kezd a Jegyzetömb gombja a Tálcán. Rákattintott, feljött az ablak, és ott volt benne az üzenetem.

Ne akarj meghalni. Még nem is éltél.

Megtörölte a szemét, és közelebb hajolt a monitorhoz. Másodpercekig csak ült és nézett. Végül a kezei megtalálták a billentyűzetet.

Hello

Hello. A nevem Cassius. Téged hogy hívnak?

Hátrahőkölt, amikor ez a második üzenet is megjelent. Majd ismét közel görnyedt a monitorhoz, és kezeit is a billentyűzethez emelte.

Hans. Hogy csinálod ezt?

Hacker vagyok. Rácsatlakoztam a gépedre. Mi bajod van a szüleiddel?

Utálnak engem! Mindig kiabálnak velem, pedig nem is csináltam semmi rosszat! Meg akarok szökni itthonról, de nem tudom, hová mennék. Mások el tudnak költözni a nagymamájukhoz, de nekem ők Európában élnek.

Ez mind csak egy rossz álom. Nem az a megoldás, ha meghalsz. Ébredj fel.

Hogyan? Nem is alszom.

De igen. Én fel tudlak ébreszteni, de akkor soha nem térhetsz vissza az álmvilágodba. Készen állsz erre?

Igen! Nem érdekel, hová megyek, csak innen el. Az iskolában is bántanak a nagyobbak. Utálom az életemet. Ha ez csak egy álom, akkor fel akarok ébredni.

Nem beszélhetsz rólam senkinek. Később jelentkezem.

Kiléptem, mert megijedtem attól, amit tettem. Lehet, máris túl sokat árultam el. Ha Hans beszél rólam valakinek, azzal felkeltheti az Ügynökök érdeklődését. Az Ügynökök az Őrszemek szoftveres megfelelői, a Mátrixban vadásznak azokra, akik már felébredtek és visszajárnak másokat felébreszteni, illetve azokra, akik közel állnak ahhoz, hogy felébredjenek. Ha Hansot megölik, azzal őt megmentik ugyan az életétől, mi viszont elszalasztunk egy potenciálisan hasznos embert. Hansban van lázadás, már kisgyerekként is úgy gondolkodik az életről, mint egy helyről, ahonnan el lehet menekülni, és ért a

számítógéphez. Találtam egy jelöltet. Másnap jelentetem is ToraTorának, aki megbízott az ébresztés kidolgozásával.

Azóta még kétszer beszéltem a fiúval. Megtudtam, hogy tényleg tizenkét éves, és a szülei Németországból költöztek Amerikába. Az iskolatársai német származása miatt szekálják, nácinak nevezik és verik. A szülei otthon németül beszélnek hozzá, az óvodában kezdett angolul tanulni. Már anyanyelvi szinten megy neki, senki meg nem mondaná, hogy nem amerikai családban nőtt fel. Rávettem, hogy telepítse a mIRC-et. Minden alkalommal olyan szomorú hangon ír, hogy beleszakad a szívem.

Hans felül az ágyán. Összeugrik a gyomrom. Itt az alkalom, hogy beszéljek vele. Muszáj is, hiszen holnap ébresztés, ToraTora sűrgeti a dolgot. De félek, hogy Hans esetleg kérdegetni fog a valódi világról. Eddig megúsztam, hogy mesélni kelljen róla. Nem akarok neki hazudni, de nem akarom elijeszteni sem az igazsággal. Szükségünk van rá. És tényleg ki akarom hozni onnan. Sok gyerek nő fel rossz családban, legalább Hansot mentse meg valaki.

Az idő lassan elszivárog.
Ne lógj a mese langy tején.
Hörpintsd a valódi világot
habos éggel a tetején.

8. fejezet

Chatlog

<Cassius> Jó reggelt, Hans. Ébredj fel.

<Hansolo> Szia Cassius! Hogy vagy?

<Cassius> Jól. Te hogy vagy?

<Hansolo> Fáj a vállam, és keveset aludtam. Anyu és apu egész este kiabáltak egymással a konyhában, alig tudtam tőlük aludni. Félek, amikor így kiabálnak.

<Cassius> Miért fáj a vállad?

<Hansolo> Mark és bandája megverték tegnap. Mark úgy behúzott a vállamba, hogy folt van rajta. Szerencse, hogy apu nem látta meg, még velem kiabált volna. Még most is fáj. Alig tudom mozgatni.

<Cassius> Ha felébredsz, ez is el fog múlni. Figyelj, holnap elmegyünk érted. Ha tényleg ott akarod hagyni a szüleidet meg az egész életedet, akkor velünk jöhetsz.

<Hansolo> Szuper, megyek.

<Cassius> De ez véresen komoly dolog, Hans. Lehet, hogy az új életed sem tetszene. A valódi világban nem kék az ég. Sötétben élünk.

<Hansolo> Nem baj, elvagyok egy szobában a számítógéppel. Magammal vihetem a számítógépetem?

<Cassius> Nem, de itt is vannak gépek.

<Hansolo> Cool.

<Cassius> De meg kell értened, hogy nem térhetsz vissza sohasem. Ez nagyon fontos.

<Hansolo> Értem, ne aggódj. Nem fog hiányozni innen senki, elhiheted.

<Cassius> Rendben. Nem tudom, pontosan hánykor tudunk találkozni, majd útközben megint írok.

<Hansolo> Útközben hogyan tudsz internetezni?

<Cassius> Tudunk. Majd meglátod.

<Hansolo> Cool!

<Cassius> Csak legyél gép előtt holnap.

<Hansolo> Persze, hol máshol lennék hétvégén? Egész nap játszani fogok ma is meg holnap is. Megyek is vissza, szia!

<Cassius> Rendben, szia.

9. fejezet

Sötét hitem szent, hömpölygő folyam

Virtuális idő: 1999 március 6, 7:42

A habos-babos franciaágyon fekszem az alvó lány mellett, és szőke haját csavargatom az ujjaim között. Még csak reggel van, és én már lerendeztem a beszélgetést Hanssal. Egyszerűbb is volt, mint gondoltam. Nem tudom, mit csináljak a nap további részében. Olvashatnék e-könyveket. Vagy tovább reszelhetném az Alföld-szimulációt. Amikor nem odakint hajózunk valami küldetésen, hanem itt dekkolunk Zionban, az általában unalmas, kivéve, ha izgalomban tart valami új szimuláció ötlete. Amikor nincs mit csinálnom és nincs is kedvem semmihez, olyankor általában csak fekszem itt, ami azért veszélyes, mert megtámadhatnak a fájdalmas gondolatok. Legyőzni viszont csak úgy lehet őket, ha hagyom, hogy átmenjenek rajtam, és megszokottá váljanak.

Eszembe jutnak jelenetek az életemből, és megpróbálom elfogadni, hogy nem történtek meg. Például amikor 1996-ban a kezemben tartottam a behívómat rajta a magyar zászlóval. Az egyetem miatt végül megsúztam a katonaságot. Az a darab papír sem létezett.

Vagy amikor tizennégy évesen, suli után felmentem az egyik osztálytársamhoz, és a szülei HiFi-tornya segítségével másoltunk nekem egy Guns 'N Roses-válogatáskazettát. A kilencven perces kazetta A és B oldalát is telemásoltuk, néhány másodpercnyi üres hely maradt csak. Milyen örömmel tartottam a kész művet a kezemben...

Van otthon egy Bonanza Banzai-koncertjegyem is a könyvespolcomon. Testileg nem vettem részt azon a koncerten, ahogy maga a banda sem volt ott. Nem létezik se a jegy, se a könyvespolc, se Szeged, se Magyarország.

Se Judit, a gimnáziumi szerelmem. Az érettségi után ő Budapestre ment továbbtanulni, lakást bérelt néhány barátnőjével, ezért be kellett fejeznünk. Leveleztünk egy darabig, úgy téve, mintha tudnánk simán barátok lenni, de aztán megbeszéltük, hogy legjobb teljesen megszakítani a kapcsolatot, hogy mindketten tovább tudjunk lépni. A valóságban sohasem értünk egymáshoz. Két külön tartályban

feküdtünk, ki tudja, milyen távolságra egymástól, és csak álmodtuk a szerelmünket. Az is lehet, hogy ő csak egy program volt. Ugyanolyan program, mint ez a szösz a kezem alatt. Lehet, hogy én is csak program vagyok a felső világból nézve. Lehet, hogy hozzám nem tartozik valódi test odafent.

Odafent... A hátamra fordulok, és nézem a hófehér mennyezetet a csillárral. Mert kell, hogy legyen ott egy világ. Nem lehet, hogy ez a sötét sivatag képviseli a létezés legfelsőbb szintjét. Kell, hogy legyen egy felsőbb világ, amely szebb ennél. Ahová egyszer átkerülhetek, és lenézhetek erre az egész szárnalmas terepasztra. Tudatában vagyok, hogy ugyanúgy gondolkodom, mint az egyszerű középkori jobbágy, aki húzta az igát reggeltől estig, remélve, hogy később a mennybe kerül, ahol minden szép és jó lesz. Tudom ezt, de én akkor is hiszek. Kell valami kapaszkodó.

Sóhajtok. Mindegy, remélem, jó mentora leszek Hansnak. Megpróbálok nem átragasztani rá a depressziómat. Bár már most látom, hogy nem lesz vele gond. Ő golyóálló, nem fogja zavarni a bezártság, a sötétség, a magány. Amúgy is vele leszek, válaszolok minden kérdésére, bevezetem az új életébe. Lehet, megtanítom programozni, és akkor itt is írhat magának játékokat, egész szimulációkat. Időm sem lesz mellette depressziósnak lenni. Ahogy én megmentem őt, ő is meg fog menteni engem. Apja helyett apja leszek, és ő lesz a fiam. Lehet, hogy ő lesz az, aki megtalálja a felsőbb világot, és átvezet minket oda, mint egy Messiás. Vagy Mózes, tököm tudja. A vezetőnk. Én követni fogom.

A szösz megmozdul mellettem: felébred a mozgolódásomra. Felém gördül a takaró alatt, felkönyököl és rám mosolyog. Ujjaival hátrasimítja a haját a füle mögé. Én programoztam úgy, hogy folyton hátrasimítsa a haját, mert nagyon szexi, amikor a nők ezt csinálják. A szösz csak egy dolog miatt szokott felébredni, de most nincs ahhoz kedvem.

– Hagyjál, most gondolkozom – mondom neki egy fintorral, de nem érti, mit mondom. Továbbra is mosolyog. Most lesz az, hogy végigsimítja a mellkasomat és a hasamat egészen le *odáig*, mert így állítottam be. A szösz valóban a mellemre teszi a kezét, és elkezd lefelé csúsztatni a bőrömmön. Sóhajtok. Tényleg csak egy gumibaba, egy meleg bőrű robot: minden porcikáját és a viselkedését is én terveztem, így nincs benne semmi izgalmas vagy érdekes. Pont az a bajom velem, mint az Alföld-szimulációval: én túl jól ismerem, ezért

nekem már nem tud örömet okozni – oda kéne adnom valakinek. Elkapom a kezét, és lefejttem magamról. – Aludj vissza – mondom neki, mire ismét az oldalára fordul, de mielőtt visszafeküdne, rám kacsint, mert úgy állítottam be, hogy búcsúzáskor kacsintson. Borzasztó. Most jövök rá, hogy nem szexelni nincs kedvem, hanem ehhez a nőhöz nincs kedvem. Végre visszaalszik, így ismét egyedül lehetek.

Az ágy másik széléhez mászom, és az éjjeliszekrényemhez nyúlok. A fiókjából előkeresem a naplómát meg egy tollat. Hasra fekvé fellapozom a naplót, ahol tartottam, majd megnézem a karórát, és a következő üres lapra felírom a dátumot és időt.

Virtuális idő: 1999 március 6, 8:11

A tollat ujjaim között billegtetve gondolkodom, mit írjak. Tudom, hogy egy üzenetet akarok írni, de pontosan nem tudom, hogy mit és kinek. Valamit a felsőbb világ lakóinak. Végül nekinyomom a toll hegyét a papírnak, és a szavak folyni kezdenek belőle.

Ezt az üzenetet annak írom, aki látja. Soha senkinek nem fogom megmutatni ezt az írást, tehát aki látja, az csakis a felső világhoz tartozhat. Ahogy én le tudok nézni a Mátrixba, úgy te is le tudsz nézni a mi világunkba. Ha ez így van, segíts! Itt élek beszorulva a két világ közé, és kérlek, hogy gyere le értem és vigyél ki innen. Te, aki ezt olvasod, adj nekem egy jelet, hogy tudjam, hogy létezel. Ha tudsz, te is írd erre a papírra. Adj reményt, hogy lássam, igazam van és nem vagyok teljesen őrült.

A szöveg alatt sok üres terület van, ha megjelennek ott szavak, látni fogom. Leteszem a tollat és várok. Percek telnek el, és természetesen nem történik semmi. Isten sohasem mutatja meg magát. Hihetsz benne, ha akarsz, vagy nem, ez rajtad áll, nem oszt, nem szoroz. Én hiszek a felsőbb világban, és találni fogok bizonyítékot a létezésére. És akkor mindenki látni fogja, hogy végig igazam volt.

Sötét hitem szent, hömpölygő folyam.

Mélyében földet, iszapot keverget,
De szűzre mos minden fekélyes lelket
Hideg hulláma s mormol komolyan.

10. fejezet

Kuporogva

Virtuális idő: 1999 március 7, 10:00

Táskámmal a vállamon nagy léptekkel vágok át a dokkszinten. A többiek már biztos ott vannak a hajónál, és ToraTora nem szereti, ha valaki késik. A *Semiramis* hajóteste egyre nő, ahogy közeledem felé, végül már fölém magasodik. Hat behúzható lábom áll, mint egy hatalmas rovar: teste hosszúkás, mint egy szitakötőé, csak szárnyak helyett antigravitációs tárcsák vannak a törzsére erősítve körös-körül. A főbejárata nyitva, már majdnem belépek, amikor ToraTorát látom átbújni a törzs alatt. A szokásos felszállás előtti körbejárást végzi. Mosolyogva int nekem, és felém jön, de közben is felfelé néz, a gépágyúkat és a hajtóműveket ellenőrzi. Végül odaér hozzám.

– Szia ToraTora – vigyorgok rá, mint egy idióta.

– Szia Cassius. Hogy vagy?

Látom a szemén, hogy ez most nem az üdvözlés része, hanem tényleg érdekli, mi van velem. Régen beszélgettünk már komolyan, és hálás vagyok neki, amiért még mindig érdekli a lelki egészségem iránt.

– Hát, a napokban sikerült eldöntennem, hogy magyar vagyok, annak ellenére is, hogy sosem jártam Magyarországon.

– Hurrá.

– Viszont azóta rájöttem, hogy semmi értelme a kérdésnek, hiszen Magyarország helyén csak egy sötét, radioaktív pusztaság van. Szóval jól vagyok, köszönöm szépen.

ToraTora a fejét rázza.

– Túl sokat gondolkozol még mindig, az a bajod. Kellene neked valaki, aki elvonja a figyelmedet.

Mosolyog, és nyilván egy barátnőre gondol, de nekem más van a fejemben.

– Igen, például Hans. Ő segíteni fog nekem, ahogy én is segítek neki. Beszéltem vele, vár minket. Csak a pontos helyet és időt kell neki megmondanom útközben.

– Remek, de én most egy barátnőre gondoltam, hiába tereled el a témát. Annyi lány van itt Zionban, nem kellene, hogy egyedül gubbassz a szobádban.

– Tudom, de... most nem tudok ezzel a kérdéssel foglalkozni, ToraTora. Amúgy sem hiszem, hogy olyan vonzó pasi volnék. – Illusztrálásképpen fel-le mozgatom a jobb karom csonkját.

ToraTora arca eltorzul.

– Ugyan már, ne mondj ilyet Cassius. Semmi baj nincs veled. Aki igazán szeret, azt nem fogja zavarni ez sem, hidd el nekem. Észre sem fogja venni.

– Jó, te már hozzászoktál. De kérlek, inkább hagyjuk a barátnő témát.

– Jól van, nem kínozlak... Szállj be, mindjárt megyek én is, csak még megnézem az orrát. A többiek már bent vannak.

Felsétálok a pallón a bejáratig. ToraTora jól elrontotta az indulás miatti izgatottságomat. Kedvetlenül lépek be a hajótestbe. Odabent sötét van. Még alszik a hajó, nem égne a neoncsövek, nem vibrál a test a hajtóművektől. A folyosón konganak a lépteim. Elmegyek a kabinomhoz. Kinyitom a nyikorgó vasajtót, behajítom a táskámat a földre, és visszamegyek a vezérlőbe.

A többiek ott állnak a műszereknél, a felszállás előtti ellenőrzéseket végzik; megfordulnak, ahogy belépek. Raid, a fekete srác, aki komoly hacker volt a Mátrixban, és a letartóztatása elől menekült át a valódi világba. Inm8, a vörös hajú gördeszkás srác, aki társadalomkritikus graffitijeivel keltette fel ToraTora érdeklődését; és Jumper, a raszta hajú jamaicai fickó, aki már itt született Zionban. Eredetileg egy Z nevű fiatal lány is tagja volt a legénységnek, de ő sajnos meghalt abban a csatában, amelyikben én elvesztettem a karomat. Így maradtunk öten, ToraTorával együtt.

– Sziasztok – intek nekik, és ők biccentenek:

– Hello Cassius.

Odamegyek a fegyverrendszert ellenőrző komputerhez, mert ott épp nincs senki. Bal kézzel nyomkodom az érintőkijelzőt, és kiderül, hogy mind a négy gépágyú fel van töltve. Van egy kis műhely a nyolcadik szinten, ahol egy csapat mást sem csinál, mint lőszeret töltszöveget lőporral a hajók számára. Az EMI is működik, de azt csak közvetlenül a használata előtt szoktuk feltölteni, végső megoldásként, mert az a hajó műszereit is kisüti az ellenséggel együtt.

A főbejárat becsapódásának zaja hallatszik, majd ToraTora jelenik meg a vezérlőben a tenyerét dörzsölgetve.

– Jó, lehúztam a hajót a töltőkábelről, indulhatunk. Valaki legyen szíves csináljon fűtést. Cassius, hívd a tornyot.

– Értettem.

Leülök a másodpilóta székébe, és leakasztom a műszerfalról a rádiót. A számhoz emelem.

– Zion torony, itt a *Semiramis*. Felszállási engedélyt kérünk, vége.

Sistergés, majd a torony válaszol kedves női hangon.

– Itt Zion torony. A felszállási engedélyt megadjuk, nyitjuk a négyes kaput. A város ötmérföldes körzete tiszta. Biztonságos utazást.

– Zion torony, köszönjük. *Semiramis* kiszáll.

Magam is kiszállok a székéből, hiszen az Raid helye. A fülke ablakán kinézve látom, hogy a dokkszinten mászkáló emberek mögött szétnyílik az egyik hatalmas kapu.

– Mehetünk – jelentem a kapitánynak.

– Köszönöm – mondja ToraTora. – Mindenki foglalja el a helyét.

Maga is bemászik a pilótaülésbe.

– Indítom a hajtóműveket.

Vibrálni kezd a hajótest, és felemelkedünk a talajról.

– Lábakat behúztam – jelenti Raid.

– Vigyél ki minket.

– Igenis kapitány. Manőverező hajtóművek be.

A hajó elfordul a kapu irányába. Magasan az emberek fölött lebegünk, de a kőkupola is biztonságos magasságban van fölöttünk. Odaszállunk a kapuhoz, és átlebegünk a két kapuszárny között. Ahogy elhagyjuk őket, elkezdenek összezáródni mögöttünk.

A fényben úszó dokkszint után a csatornarendszer sötétjébe érkezünk. Felkattannak a külső reflektorok, és megvilágítják a csőszerű falakat. A torony szerint nincsenek Őrszemek a környéken, de folyamatosan figyelniük kell az érzékelők monitorait.

A cső elhajlik balra, és mi követjük. Általában mindegy, honnan csatlakozunk a Mátrixra, csak előbb el kell távolodnunk Ziontól, amennyire tudunk. A gépek nem tudják, hol van a város. A felszín közelébe szoktunk emelkedni, ahol tisztább a vétel, és elbújunk egy csendes csőszakaszban. Most viszont ez nem lesz elég, most az erőműhöz kell mennünk, ahol sok gép járőrözik.

ToraTora hátrafordul az ülésében.

– Figyeljetek emberek, ismertetem a küldetést. Először New Yorkba megyünk, hogy felébredszük Hansot. Emlékezték, beszéltem

róla: ő Cassius felfedezettje, és ma jött el az alkalom a felébresztésére. Csak tizenkét éves, úgyhogy próbáljuk meg kedvesen fogadni, jó?

A többiek helyeselnek, én pedig próbálok magabiztosan feszíteni.

– Utána pedig együtt átmegyünk Sydney-be a gyűlésre. Raid és in8, ti velem jöttök, ti ketten pedig itt lesztek a hajón Hanssal. Rendben?

– Miről lesz szó a gyűlésen? – kérdezem, megtörve a helyeslések hangzavarát.

– Egy üzenetet viszek a kapitányoknak a Tanácstól. Kezeljétek bizalmasan, jó? Az üzenet az, hogy Zion kezd túlnépesedni. A Tanács tervezi a város kiterjesztését az egyik mellékbarlangba, de amíg a tervek elkészülnek, addig ne ébresszünk fel senkit, ez az üzenet. – Felém fordul. – Ezért akartam előbb kihozni Hansot: hogy már velünk legyen, amikor megmondom ezt a kapitányoknak.

– Értem, köszönöm kapitány.

– Szívesen. De most mindenki figyeljen tovább. Még hosszú út áll előttünk. – Visszafordul a kormányhoz.

– Adásszinten vagyunk – jelenti Jumper a kijelzője elől.

– Cassius, írhatnál Hansnak – mondja ToraTora. – Melyik épületünkhöz lakik legközelebb?

New Yorkban több épületet is használunk, ezekben már eleve ott vannak a felébresztéshez szükséges komputerek és egy halom fegyver Ügynökök támadásának esetére. Ezek mind elhagyatott és lebontásra ítélt épületek, melyeket a hatóságok lezártak a hajléktalanok elől, de mi meg tudunk jelenni a belsejükben anélkül, hogy a bejáratot használnánk.

– Hans nagyon közel lakik a nyolcvannyolcadik utcai épülethez, gyalog is oda tud menni – felelem.

– Remek. Innen még kábé fél óra az erőmű. Most van... 10:31, gondolod, hogy 11:00-re ott tud lenni?

– Ha most szólok neki, akkor simán.

– Akkor hajrá.

– Igenis.

Székemmel odafordulok az egyik kijelzőhöz, és elindítom rajta a Mátrix keretprogramját. Behozom rajta New Yorkot, és ráközelítek Hansék lakására. A kisfiú életerős, fehér jele valóban ott ül a

számítógépénél, ahogy ígérte. A két halványzöld felnőtt a nappali kanapéján hever és tévét néz.

– Mindketten programok? – hajol oda inm8 a monitoromhoz. – Szegény csávó.

– Jaja.

Hans a Doommal játszik, a program egy DOS-ablakban fut a Windows 95-ön belül. Ez jó hír, mert így elérem a mIRC-et. El is indítom egy beköszönő üzenettel. Nagyon rossz bal kézzel gépelni, de ez van, az egész valódi világ nagyon rossz.

A szörnyek bömbölésének hangját a mIRC pittyegése szakítja meg. Hans PAUSE-t nyom, és visszavált a Windowsra. Ott villog a mIRC-gomb a Tálcán. Rákattint.

<Cassius> Hello Hans.

<Hansolo> Szia! Jössz?

<Cassius> Igen, már közel vagyunk. Menj a 88. és a 60. utcák kereszteződéséhez, ott van egy piros postaláda. Ott foglak várni 11:00-kor. Világosbarna hajam van lófarokba fogva, és fekete ruhát viselek.

(Most még persze kopasz vagyok és a szürke rongyaimat hordom, de ez addigra megváltozik.)

<Hansolo> OK, indulok.

Tényleg feláll a gépétől, és átmegy a nappaliba a szüleihez. Ott áll és beszél velük. Az apja a zsebébe nyúl, és egy marék aprót ad neki. Hans talán bemesélte, hogy elmegy csokit vagy üdítőt venni. Okos fiú. Már az előszobában húzza a cipőjét.

– Oké, indul – jelentem ToraTorának.

– Jó. Raid, kicsit taposs bele.

– Értettem.

Majdnem kilépek a programból, amikor észbe kapok, és visszalépek Hans számítógépébe. Letörlöm a mIRC-et a chatlogokkal együtt, hogy semmi nyoma ne maradjon annak, hová tűnt Hans. Most már tényleg kiléphetek.

– Oké, van fél óránk – mondom.

A hajó elkanyarodik.

– Őrszemek mögöttünk! – kiált Jumper. – Biztos bemérték a jelet.

– Raid, keress egy kis holtágot, ahová betolathatunk. Jumper, inm8, az első gépágyúkhöz.

– Igenis, kapitány! – Felpattannak, és elhagyják a vezérlőt. Én majdnem kiesem a székből, ahogy a hajó hirtelen elfordul.

– Itt vagyunk, kapitány – jelenti Raid.

– Teljes leállítás. Hajtóműveket ki. Töltöm az EMI-t.

– Értettem, teljes leállítás. – Raid idegesen kapcsolgat a műszerfalán, mire a hajó remegése megszűnik, és leszáll a csend. A külső reflektorok is kihunytak, vaksötét van.

– Cassius, ne haragudj, de most menj a kabinodba kérlek – néz rám bocsánatkérő szemekkel ToraTora.

– Értettem, semmi baj, megyek. – Felállok, és a kijárat felé indulok. Tudom, hogy ToraTora aggódik a biztonságomért a múltkori csata óta. Amúgy is szűk a hely a vezérlőben, csak útban lennék itt. Egy kézzel nem lehet sem gépágyút tartani, sem kormányozni, a kézi plazmavető is kétkezes, csatában nem veszik hasznomat. És a kabin védettebb is, mint a vezérlő. Az Őrszemek, ha betörnek a hajótestbe, a vezérlőt támadják először. Végigmegyek a sötét folyosón a kabinomig. Óvatosan nyitom ki az ajtót, nehogy meghallják a nyikorgását odakint: az Őrszemek hallása rendkívül kifinomult. Becsukom az ajtót, leülök az ágyamra, és átkarolom a térdemet.

Szívem a torkomban dobog, ahogy hallgatózom. Talán nem vesznek észre minket. Továbbmennek. Izzadság folyik az arcomon. Lehet, hogy mindjárt meglódul a hajótest, és üldözés lesz, mint *akkor*. Nem akarok emlékezni, az elmúlt két évben azon dolgoztam, hogy eltemessem magamban azt az éjszakát, de az emlékképek kéretlenül is betörnek az agyamba, amikor odakintről kiáltást hallok, és felkerekpelnek a gépágyúk.

Világot hamvasztottam el szívemben
és nincs jó szó, mely megríkasson engem,
kuporogva csak várom a csodát.

11. fejezet

Szavam szálló penész

Virtuális idő: 1997 július 23, 22:34

– Fogd meg ezt a két markolatot, testvérem – mutatta Jumper, a raszta hajú fickó, miközben mindketten dülöngéltünk a hajótest mozgásától. – Mindkettőn van gomb, de csak az egyiket kell nyomnod, mindegy, melyiket. – Jumper barna karján nem voltak lyukak: ő már itt született ebben a sötét világban, amelyet a többiek Valódinak neveznek. – Elöl meg ott van a célgömb. Látod? Várj, arrébb megyek, és akkor látni fogod. Ül be a székbe.

A szék mellé ereszkedett, én meg beültem a helyére. Elöl csakugyan láttam a célkeresztet, azon túl meg a száguldó csatornafalat.

– Ott nézz ki, és ha meglátod valamelyik rohadékot, lőj!

– Értettem – motyogtam remegve.

– Én átmegyek a másikhoz. Ne pazarold a lőszert!

– Értettem!

Jumper elfutott, én meg izzadva meredtem előre a célkeresztre. Nem hittem el, hogy megúsztam a katonaságot, és most mégis itt ültem egy gépágyút markolva. Két hónappal azelőtt ébredtem csak fel, még egyszerűen A. volt a nevem, sokkolt a változás, az is, hogy angolul kellett beszélnem, még nem tudtam semmit, és dróton rángattak, utasításokat osztogattak, amelyeket vakon követtem. Beúszott a látómezőmbé egy polipszerű robot, amely mellettünk száguldott a csatornában, ugyanazzal az antigravitációs technológiával, amely a mi hajónkat is mozgatta. A robot gömb alakú fején rengeteg vörös kameraszem gyülekezett. Ráhúztam a célkeresztet, és megnyomtam a gombot. A kettős markolat előre-hátra rángatott, a szaggatott bömbölés pedig a fülembé ütött, mint egy gőzkalapács. Nem is tudtam, hogy eltaláltam-e az Őrszemet, annyira megijesztett a hangzavar. Azt hittem, találat érte a gépágyút, és felrobbant a kezemben. De egyben volt, ez volt a normális működése. Erősebben rámarkoltam a markolatra, és az egész felsőtestemet megfeszítettem, amikor legközelebb megnyomtam a gombot. A rázkódás az egész testemet mozgatta, de

én csak löttem a fémpolipokat. Közben próbáltam a székben is maradni, ahogy a hajótest jobbra-balra dobált.

– Az EMI nem működik! – jött a kiáltás a vezérlőteremből. – Mindenki kapaszkodjon, kitörünk a felszínre!

Én amúgy is kapaszkodtam a gépágyúba, most közelebb húzódtam hozzá, de arra a csattanásra nem voltam felkészülve. A hajóorr meglódult felfelé, és hatalmas robaj érkezett, szikladarabok morajlásának hangja a hajótesten, és én kiestem a székből. Az oldalfalra estem, mert az volt alul, aztán átfordult a folyosó, most a mennyezet volt alul, és én fel-le pattogtam a rázkódó folyosón. Aztán minden megállt, és én ott hevertem az oldalfal és a padló találkozásában, mert az volt alul. Mindenem sajgott, csöngött a fülem.

– Mindenki kifelé! – kiáltott ismét a nem-japán kapitánynő a vezérlőből. – Még itt vannak! Plazmavetőket fogj!

Fájdalomtól nyögdécselve feltápászkodtam az elfordult folyosón, és lüktető jobb karomat átölelve a hajó eleje felé sántikáltam. Szikraeső hullott körülöttem. Nagyon fáj a jobb lábam és a jobb karom, ezekre estem, amikor az ütközés kilökött a székből.

A bejárat feljebb volt a szokásosnál, a nyíláson túl fekete felhőket láttam. Megjelent a nyílásban a fekete férfi, Raid, és a kezét nyújtotta. A kevésbé fájó bal kezemet adtam neki, és felhúzott. Odakint lehuppantam a hóba. Hópelyhek szállingóztak a fekete felhők közül, szürke, szennyezett hópelyhek, pedig július volt. Vastagon borították a talajt és a körülöttünk magasodó szabálytalan alakú halmokat. Tűzijátékhoz hasonló süvítést hallottam. Jumper állt a hóban, és plazmavetővel lőtt egy vörös szemű Őrszemet, amely fölöttünk keringett a levegőben. Plazmavetőre kaptam már kiképzést, tudtam, hogy egymillió fokos plazmasugarat lök ki, amely átéget mindent, fémet, sziklát, de tizenöt kilót nyom, így nem nagyon lehet vele szaladni. A plazmasugarak beragyogták az éjszakát, mintha villámok csapkodtak volna a földtől az égben keringő robotpolip felé, az árnyékaink ugráltak a havon. Két másik plazmasugár csatlakozott az elsőhöz, mind az utolsó megmaradt polipot célozták. Arrébb gázoltam a hóban, és láttam Z-t, a fiatal, barna hajú lányt, ahogy sírásra görbült szájjal tartotta azt a nehéz plazmavetőt, lőtt az ég felé, és elborzadtam: milyen örült világ az, ahol egy lánynak gyilkos robotra kell tüzelnie plazmavetővel? Odabotladoztam hozzá, hogy átvegyem tőle a fegyvert, de megbotlottam, és ráestem a fájós jobb karomra. Felkiáltottam, és ebben a pillanatban vörös lézersugár

csapódott a lányba, és az egész felsőteste eltűnt, a lábai pedig a hóba dőltek. Feltápázkodtam, és örült üvöltéssel menekülni kezdtem. Ropogott a hó a cipőtálpam alatt, sőt recsegett, és én ismét elestem. A hó puha volt és nedves, nem az recsegett, hanem valami alatta. Felemeltem a fejem, ahol elestem, és koponyák üres szemgödrei néztek velem szembe. Oldalra néztem, és még több koponyát és teljes csontvázakat láttam a fehérségben. Felkeltem és üvöltve rohantam tovább két hóborította dombor között. Ahol a szél elsöpörte a havat a talajról, kibukkant még több csontváz, és még valami: fehér csíkok az aszfaltút közepén. Egy utcán voltam! Ez egy város! Rohantam tovább az úton, mögöttem elmaradt a csatazaj. Oldalt, a romhalmaz oldalában egy McDonald's feliraton akadt meg a szemem, odamentem, átléptem az üveg nélküli kirakaton, és bementem a négyzet alakú asztalok közé. Talpam alatt recsegték a bordakosarak, a padló tele volt csontvázakkal, leestem a fal tövébe és öntudatlanul üvöltöttem, sírtam.

Itt talált rám ToraTora és Raid, ahogy a falnál ültem és zokogtam, jobb karomat öelve a bal karommal. Leguggoltak hozzám.

– Lelőttük az Őrszemet, visszajöhetsz – mondta ToraTora. A fejemet ráztam.

– Itt nem maradhatsz – mondta szelíden. Tekintete lejjebb vándorolt. – Hadd nézzem a karodat. – Gyengéden érte nyúlt, és kijjebb húzta. Az arca elborzadt, ahogy nézte. – Úristen – nyögte.

Én is lenéztem a karomra. A pulóverem ujja leszakadt róla, a bőröm a kosztól volt szürke, és a karom cikkcakkban állt, több helyen el volt törve, a könyököm fölött egy csontvég át is szúrta a bőrömet, és hegyesen állt ki a szürke koszrétegből. Felüvöltöttem a látványtól.

– Ezt itt nem tudom bekötözni – motyogta ToraTora. – Még vízünk sincs, hogy kimossuk a sebeket. Meg kell javítani a hajót, és mire visszaérünk Zionba, elfertőződik és meghalsz. Le kell vágni.

– Neeeee! – üvöltöttem. – Kérlek neee!

– Nincs más lehetőség! – kiabált ToraTora. Hátrafordult. – Raid, hozz tiszta alkoholt és kötszert a hajóból. És keress egy fűrész.

– Neee! – kiabáltam sírva.

– Értettem, kapitány. – Raid halálra vált arccal felállt, és elrohant.

ToraTora mellém ült a fal tövébe, a csontvázak közé, és átkarolta a fejemet. – Nagyon sajnálom A, nem ilyen életet szántam

neked. Csak ezt éld túl, jó? Ezentúl vigyázni fogok rád, megígérem,
csak ezt éld túl.

Nincs közöm senkihez, szavam szálló penész,
vagyok, mint a hideg, világos és nehéz.

12. fejezet

A valóság elpereg

Virtuális idő: 1999 március 7, 10:55

Összerezzenek, ahogy fémes sikollyal kinyílik az ajtóm. ToraTora áll a nyílásban.

– Két Őrszem volt, lelőttük őket, minden rendben, visszajöhetsz. Már az erőmű alatt vagyunk. Jól vagy?

Bólogatok.

– Igen. Köszönöm, hogy idejöttél.

ToraTora az arcomat fürkészi. Biztos látszik rajtam, hogy féltém.

– Arra az éjszakára gondolsz, ugye? – kérdezi részvétellel. – Hidd el, nekem is sokszor eszembe jut. De most gyere, idő van. Hans már ott vár a postaládánál.

***

Kirúgom a hatóságilag lepecsételt ajtót, és kilépek a romos épületből a napfényre. Lófarokba fogott világosbarna haj, napszemüveg, bőrkabát, megvan mindkét karom, próbálom jól érezni magam a bőrömben – elvégre nem sok szegedinek adatik meg, hogy New Yorkban sétálgasson. Ragyog rám a tavaszi nap, és autóforgalom zaját hallom a szomszédos utcákból. Elfordulok, és megindulok a kereszteződés felé.

A nyolcvannyolcadik utca keskeny és csendes, fák állnak a járda és a parkoló autók között. Ahogy sétálok, emlékeztetem magam, hogy most én is egy kód vagyok a képernyőn, egy fehér jel a szembejövő zöld és fehér jelek között. Jumper a hajón maradt operátorként, és szemmel tart engem, a többiek pedig az épületben várnak a felébresztéshez szükséges berendezésekkel. Emberek jönnek szembe a járdán, elegánsan öltözött üzletasszony, öltönyös férfi, szakállas kétkezi munkás, öregember bottal. Csak felpillantanak rám, és mennek tovább a dolgukra. Innen nem látom, ki program és ki ember, de mindannyian rabok itt, én pedig kvázi szabad emberként

látogatok ide vissza. Bárcsak mindenkinek megadhatnánk ezt a szabadságot. Be kell fejezni a háborút, valahogy békét kell kötni a gépekkel, és elmondani mindenkinek, hogy ez itt csak egy álomvilág, de jobb itt, mint kint, és mindenki oda utazhatna, ahová akar, megkapna minden tárgyat, amire vágyik, luxusautót, házat, akármit, csak maradjon a Mátrixban és termelje tovább a gépeknek az energiát. Biztos meg lehetne beszélni, nem kellene hazugságban tartani az embereket, és nem kellene hagyni, hogy éhezzenek, akiknek nincs elég virtuális pénzük. A Mátrix lehetne szép világ, az energiatermelés szempontjából mindegy lenne. Csak meg kellene beszélni. Jobb itt, mint a valódi világban, ahol örök nukleáris tél tombol, és semmi esélye az újjáépítésnek.

Az emberek válla között megpillantom a vörös postaládát. Már csak néhány méter, és ott vagyok. Gyomromba markol az izgalom, a lábaim remegnek. Mindjárt, mindjárt találkozom Hanssal.

Odaérek, és ott áll egy kisfiú, barna haja van, zöld Nike pulóvert és farmert visel. Nyaka körül egy walkman fejhallgatója fekszik, a kábel a pulóvere alatt van elvezetve. Szegény biztos azt gondolja, hogy a walkmanjét is magával hozhatja a valódi világba.

– Hello Hans – mosolygok rá idegesen.

– Szia Cassius. Cool napszemüveg.

– Ööö, köszi. Gyere, a többiek egy épületben várnak minket arra visszafelé.

Megindulunk vissza az utcán. Hans engedelmesen jön mellettem, kerülgetjük a szembejövőket. Nem tudom, mit mondjak neki. Majd ha odaérünk, megtartom a beszédemet. Általában a hajóskapitányok feladata az ébresztés, de ToraTora ezt most nekem adta, hiszen Hans az én projektem. Én fogom elé tartani a két bogyót. A kis dobozka már itt van a kabátom mellzsebében.

– Kik lesznek ott? – kérdezi Hans.

– A barátaim – felelem. – Együtt dolgozunk egy... hajón.

Ezen elgondolkodik.

– Szóval ezt most csak álmodom? – mutat körbe. – Téged is álmodlak? Gondolkoztam erről, és nem értem, hogy lehet ez. Mit fogok látni, ha felébredek?

– A valódi világot. Eléggé más, mint ez.

Odaérünk a romos épülethez.

– Gyere utánam.

Félretolom a kirúgott ajtót, tartom Hansnak, majd visszacsukom mögötte. Előttünk szőnyeggel borított lépcsősor vezet felfelé. A bedeszkázott ablakokon keresztül napfénycsíkok vetülnek a falra és a lépcsőre.

– Oda fel – mutatom.

Felmegyek, és Hans követ. A szőnyegből por száll fel lépteink nyomán, a vastag fa korlát nyikorog a kezem alatt. Felérünk az emeletre. A folyosón több ajtó sorakozik, kinyitom az elsőt, és belépek. A parkettázott szobában csak két karosszék áll egymással szembe fordítva, a többiek hátul, a számítógépek és a fogorvosi szék körül tüsténkednek. Oldalt ablakok vannak, a behúzott függönyök között fénycsíkok vetülnek a parkettára.

ToraTora felegyenesedik, ahogy belépünk, félresimítja fekete haját, és mosolyogva jön közelebb. Becsukom az ajtót.

– Ez itt ToraTora, a kapitányunk – mutatom Hansnak. – Kapitány, ő itt Hans.

– Örülök, hogy láthatlak végre – mosolyog ToraTora, és a kezét nyújtja. – Cassius sokat mesélt rólad.

Hans büszkén, felnőtteken megrázza a felé nyújtott kezét.

– Ők pedig Raid és inm8, a kollégáink – mutatom be őket is. Udvariasan intenek Hansnak a fal mellől, miközben folytatják a kábelezt.

– Mi mind aludtunk, ahogy te is, és felébredtünk – folytatom. – Kérek ülj le oda – mutatok az egyik székre. Hans leül, én pedig helyet foglalok vele szemben.

– Szóval mindenki alszik, nem csak én? – kérdezi Hans a székében ficeregve.

– Igen – bólintok. – Mindenki, akit látsz az utcán, valójában alszik, és ezt álmodja. Mi ezt az álmvilágot Mátrixnak nevezzük.

– De akkor miért nem ébresztünk fel mindenkit egyszerre? – kérdezi Hans. – Ez így nagyon sokáig fog tartani, ha egyenként csináljátok.

ToraTora kuncog. Az ablaknál állva néz kifelé a függöny résén keresztül.

– Okos kölyök! – szól inm8 a szoba hátuljából. Ezek itt röhögnek rajtam: Hans kiveszi a kezemből az irányítást. Mi lesz így a gondosan megírt szöveggel? Mélyet lélegzem.

– Nem tudunk mindenkit felébreszteni – magyarázom. – Nem mindenki tudná elviselni az igazságot: csak aki elég erős és intelligens hozzá. A valódi világ nagyon más, mint ez.

– Vannak ott más gyerekek is?

Bólintok. – Vannak, persze, sokan. Vannak, akik felébredtek, és vannak, akik eleve ott születtek a valódi világban. Biztos lesznek barátaid, és ők nem fognak bántani.

– Tudunk majd együtt számítógépezni? A Doom 2-t együtt is lehet játszani, hogy összekapcsolódunk öten-hatan, és közösen irtjuk a szörnyeket. Néha így is játszunk a suliban, és megbeszéljük, hogy „most ne lőj, nyírjuk ki együtt ezt a robotpókot!” Sokkal jobb úgy.

– Igen, játszhatsz majd együtt másokkal, de Doom nincs. És a számítógépek is másfélék.

Elkerekedik a szeme.

– Nincs Doom?

– Nincs.

– Egyik sem? És a Wolfenstein?

– Egyik sincs meg, de vannak másféle játékok. Sőt, én is írhatok neked akármilyen lövöldözős játékot, sokkal fejlettebb grafikával, mint a Doom.

– De nekem megvan lemezen, csak hazaszaladok érte, jó? – megmozdul.

Nagyot sóhajtok. – Nem lehet, Hans. Semmit sem vihetsz át. Még a ruháid is itt maradnak. Csak te mész.

Hans elgondolkodik, majd a fejét rázza.

– Nekem kell a Doom. – Lecsúszik a székéről, és feláll. – Ha az nincs, akkor inkább nem megyek.

Eltátom a számát.

– Ööö, de mondom, hogy írok neked játékokat, teljesen élethű virtuális valóság játékokat, téged is megtanítalak programozni, és olyan játékot csinálsz magadnak, amelyet csak akarsz.

Hans a fejét rázza.

– Nem, nekem a Doom kell. Akkor inkább hazamegyek, és folytatom a játékot. Ne haragudj, Cassius.

Az ajtóhoz megy, kinyitja, és becsukja maga után. Hallom, ahogy lefut a lépcsőn.

Megsemmisülten dőlök hátra a székemben. Nem is tudom, mit mondjak. Az ablakhoz fordulok. ToraTora is tátott szájjal néz. De ő gyorsabban összeszedi magát.

– Raid, inm8, ti lépjétek ki, és vigyétek el a hajót az erőműtől. Engem meg Cassiust pedig töltsétek át a Magyarország-szimulációba.

– Értettük.

ToraTora rám néz: – Gyere Cassius, meghívlak egy kávéra Magyarországon. Csak te és én.

***

Bénultan állok a tölgyfából ácsolt asztal mellett. Körben, a fehérre meszelt falon pirospaprika- és fokhagymafüzérek lógnak, vágódeszkák, hímzett falvédők, egy fatüzelésű kályha is áll ott falba vezetett kéménnyel, a tetején kotyogós kávéfőző áll, de most nincs kedvem kávézni.

ToraTora közelebb lép, és a vállamra teszi a kezét.

– Nagyon csalódott vagy? Itt elmondhatod, kettesben vagyunk.

Lehajtom a fejem.

– Persze, hogy csalódott vagyok. Már teljesen beleéltem magam. Azt gondoltam, hogy lesz egy fiam, akit taníthatok.

– Tudom. De nézd a jó oldalát, így te is jöhetsz Sydney-be.

Felnézek, mosolyog.

– Jól van, ne haragudj, tudom, hogy most szomorú vagy, de nincs veszve minden, egy-két év múlva újra próbálkozhatasz, még mindig fiatal lesz. Sőt, lehet, hogy ő fog keresni téged, ha kinő ebből a játékszenvedélyből.

A fejemet rázom.

– Nem, igaza van. Én is egy Homo Ludens vagyok. Játékos ember. Ha tehetném, én is egy szimulációban maradnék egész életemben, és szarnék a külvilágra.

– De mindig azt mondod, hogy az igazság ismerete fontosabb.

– Hát tévedtem. Most már nem ezt mondom. Fontosabb, hogy jól érezzük magunkat, mert rövid az élet, és nem mindegy, hogy egy sivatagban töltöd, vagy egy szép helyen, még ha az csupán illúzió is.

Felnézek ToraTora arcába.

– Igen, mindig túlgondolom a dolgokat, ebben igazad van. Egyszerű a képlet. Csináld azt, ami örömet okoz. Még ha az nem is

valódi. Ennyi. Ilyen egyszerű az élet. És ezt egy tizenkét éves kissráctól kellett megtanulnom.

– Nagyon örülök, Cassius – ragyog ToraTora.

Nézem gyönyörű barna szemét, és el kell fordítanom a tekintetemet. Túl erős. A lelkembe mar. Reszketegen felsóhajtok.

– Ennek jegyében hadd mondjak el neked valamit, ToraTora. Teljesen... őszinte leszek hozzád. Nagyon hálás vagyok neked, amiért felébresztettél.

– Nem kell ezt mondanod, Cassius, tudom, hogy gyűlölöd a valódi világot.

– Igen, de hadd fejezzem be! Gyűlölöm a valódi világot, de hálás vagyok neked, amiért felébresztettél, mert csak így találkozhattam veled. Gyűlölöm ezt az egészszet, de elviselem, mert te is itt vagy benne. Csak azért vagyok még életben, mert néha veled lehetek, és olyankor nem érzem olyan nyomorultul magam.

Közelebb lép, és két kezébe fogja az arcomat.

– Szerinted én miért vagyok mindig ilyen jókedvű? Azt mondtad, nem érted, hogy tudok mosolyogni, amikor elpusztult a világ. Csak akkor látsz mosolyogni, amikor veletek vagyok! Amikor egyedül vagyok, én is olyan bánatos vagyok, mint te.

Hozzám bújjik, arcát az arcomhoz nyomja, könnyei forró patakat rajzolnak a bőrömrre.

– Felelősséggel tartozom azért, akit megszelídíttem. Mindig veled leszek, Cassius, megígértem, és tartom magam hozzá. Mindig itt leszek neked, ha egyedül érzed magad, ha ki akarod önteni a szívedet egy barátnak... És nagyon sajnálom a karodat. El sem tudom mondani, hogy mennyire sajnálom. Néha aludni sem tudok amiatt, hogy miattam, hogy miattam... – Hangja zokogásba fullad.

Átölelem, arcomat a hajába temetem és lehunyom a szemem. Csitítgatom, vigasztalón simogatom a hátát. Nem érdekel többé, mi valódi és mi nem. Befejeztem. Elveszek a haja illatában, számomra ennyi a világ, ez az én valóságom, és nem akarok kiszabadulni belőle sohasem.

És tudom, mint a kisgyerek,
csak az boldog, ki játszhat.

Én sok játékot ismerek,
hisz a valóság elpereg
és megmarad a látszat.

Epilógus

A Békesség-Noé szivembe jöjjön

Virtuális idő: 1999 március 13, 07:22

A zioni szobámban fekszem, a kemény priccsen. Kicsit hideg van, a lyukas pokróc nem sokat véd, de a valóság elpergett, és azt játszom, hogy ToraTora is itt alszik mellettem – az ő teste melegen tart. Elnézek a fémasztalon fekvő számítógépem irányába. A virtuális szobában is újraalkothatnám őt, de a képzeletem színesebb, mint bármilyen szimuláció.

Pedig a virtuális szobám üres lenne. A szőke programcsajtól sikeresen megszabadultam, pendrive-on elvittem az egyik ételosztásra, és belecsempésztem egy vékony srác zsebébe, akiről lesírt, hogy nagy hasznát venné női társaságnak.

Nagy nehezen felkönyöklök a bal karomra, és nézem az alvó ToraTorát. A jobb karom nem létezik, így nem tudom szerelmesen megcirógatni az arcát. Tudom, hogy az arca sem létezik, de igyekszem szabályosan játszani. Csak a szememmel gyönyörködöm benne, miközben ő békésen szuszog. Csodaszép nő. Az én egyetlen szerelmem. Néha fekete hajjal és mandulaszemekkel képzelem el őt, néha pedig szőkén. Mindenhogyan gyönyörű.

Megmoccan, és nyújtózkodik, mint egy macska. Kifújja a levegőt, aztán rám néz. Elképesztően gyönyörű szeme van, de igyekszem erős lenni, tudnom kell állni a tekintetét.

– Jó reggelt – mormogja. – Közel vagyunk már?

Mosolyogva bólogatok. – Szerintem igen. Már négy vagy öt étkezést is kihagytam, nem emlékszem pontosan, kóvályog a fejem. Egyszer kopogtak csak az ajtón, és ki is akarták nyitni, de nem tudták eltolni az ágyat – úgy látszik, nehezebb vagyok, mint gondoltam. Egyszer? Lehet, hogy kétszer is. Nem tudom, lehet, hogy csak álmodtam. De biztosan közeledünk, igen.

Visszafekszem a helyemre, mert a karom nem bírja tartani a súlyomat. A szerelmemmel együtt nézzük a szürke, foltos plafont. Mennyivel jobb így, mint egyedül nézni.

ToraTora elgondolkozva megszólal.

– Vajon a fentiek tudják, hogy jövünk? Egyáltalán látnak minket?

– Biztos – mondom. – Szerintem még téged is látnak, pedig te nem is vagy itt. De mindegy, mert szerintem én sem vagyok itt. Mindent megtudunk, amint felérünk, csak türelem.

ToraTora elmosolyodik.

– Emlékszel, amikor a gyűlésen Morpheus kapitány erősködött, hogy még valakit fel kéne ébreszteni? Hogy ő talált egy fiút, aki el fogja hozni a békét? Hát, csalódtam benne.

– Morpheus nem normális – helyeselek. – Semmilyen srác nem tudja elhozni a békét. A háborúnak akkor lesz vége, ha mindannyian feljutunk a felső világba. Én csak ebben hiszek. És akkor mindenki látni fogja, hogy igazam volt. ÉN leszek az, aki elhozza a békét.

ToraTora felém fordul, és huncut mosollyal rám mászik.

– Addig is, adjunk a fentieknek valami néznivalót.

Milyen jó ötlet. Én is mosolygok, és elmerülök a csókjában, ölelésében, illatában. Nem számít, hogy nincs itt, úgymint elpusztult a világ, semmi sem számít. Engem is csak képzel valaki ugyanígy. Árnyék vagyok, szereplő egy fenti lény álmvilágában, aki az én élettörténetemmel szórakoztatja magát, de többé nem érdekel. Végre megtaláltam a békémet.

A Békesség-Noé szivembe jöjjön –
Nagy tisztulás-özön zug bennem és
Bár keserűségvulkán dübörögjön,

Lávás szitokkal földve a vetést,
Nekem van szörnyű s lesz szép igazam.
Külön világot alkotok magam.